กัณฑ์ที่ 33

รัตนะ

แสดง ณ วันที่ ๒๓ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๔๙๗

แสดงโดย พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร)
ในสมัยที่ดำรงพระสมณศักดิ์เป็นที่ พระภาวนาโกศลเถร

นโม ตสฺส ภควโต อรหโต สมฺมาสมฺพุทฺธสฺส ฯ (๓ ครั้ง)

ทุลฺลภญฺจ มนุสฺสตฺตํ พุทฺธุปฺปาโท จ ทุลฺลโภ
ทุลฺลภา จ ขณสมฺปตฺติ สทฺธมฺโม ปรมทุลฺลโภติฯ

บัดนี้อาตมภาพจักได้แสดงธรรมมิกถา เฉลิมเพิ่มเติมศรัทธาของเจ้าภาพ ซึ่งเป็นผู้มีสมานฉันท์พร้อมใจซึ่งกันและกันด้วยมารดาและบุตร พร้อมด้วยวงศาคณาญาติเนื่องด้วยสายโลหิต และเนื่องด้วยความคุ้นเคย เนื่องด้วยสายโลหิตเรียกว่า “ญาติ” เนื่องด้วยความคุ้นเคยเรียกว่า “วิสฺสาสปรมา ญาติ” ญาติ ๒ จำพวกนี้พระองค์ทรงสรรเสริญ วิสฺสาส ปรมา ญาติ อยู่เหมือนกันว่าเป็นญาติอย่างยิ่ง แต่ว่าญาติทั้ง ๒ ฝ่ายนี้เกิดมาในโลก หญิงและชายทุกถ้วนหน้าย่อมมีญาติ ๒ ประการนี้ทั่วกัน เมื่อรู้จักชัดดังนี้แล้วบัดนี้เราเกิดมาประสบพบพระพุทธศาสนา ปรากฏจำเพาะหน้ารู้อยู่พร้อมกัน พุทธศาสนาแปลว่า คำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าท่านสั่งสอนอย่างไร สั่งสอนสัตว์โลกให้ละความชั่วด้วยกาย วาจาตลอดถึงใจ ให้ทำความดีด้วยกาย วาจา ตลอดถึงใจ แล้วก็ทำใจให้ใสด้วย ๓ ข้อนี้แหละเป็นคำสั่งสอนของพระศาสดาแท้ ๆ เรียกว่าย่อย่นสกลพุทธศาสนา พระศาสดาสอนกว้างออกไปกว่านี้ สอนศีลเป็น ๒ ขั้น ว่า เหตุฌิมศีล ศีลเบื้องต่ำ อุปริมศีล ศีลโดยปริยายเบื้องสูง สอนสมาธิโดยปริยายเบื้องต่ำ สมาธิโดยปริยายเบื้องสูง สอนทางปัญญา ทางปัญญาโดยปริยายเบื้องต่ำ ทั้งปัญญาโดยปริยายเบื้องสูงสอนอย่างนี้โอวาทดังกล่าวแล้วนี้เป็นโอวาทที่ย่อย่นสกลพุทธศาสนาทั้งนั้น แต่ว่าจะแสดงนัยโดยปริยายเบื้องต่ำ และโดยปริยายเบื้องสูง

ศีลโดยปริยายเบื้องต่ำ พระองค์ทรงแนะนำคิหิบุคคลผู้ครองเรือนให้มั่นอยู่ในศีล ๕ เว้นจากการฆ่าสัตว์ ให้ขาดจากจิตสันดาน เว้นจากถือเอาพัสดุที่เจ้าของเขาไม่ให้ด้วยอาการแห่งขโมย ให้ขาดจากจิตสันดาน ตลอดถึงฉ้อโกง เว้นจากการประพฤติผิดในกามทั้งหลาย ให้ขาดจากจิตสันดาน เว้นจากการพูดปด คำเท็จ ไม่จริง หลอกลวงต่าง ๆ ให้ขาดจากจิตสันดาน เว้นจากการดื่มน้ำที่ทำบุคคลผู้ดื่มให้เมาเป็นเหตุเป็นที่ตั้งของความประมาท ให้ขาดจากจิตสันดาน ๕ ประการนี้แหละเป็นเหตุฌิมศีล ศีลโดยปริยายเบื้องต่ำ ถ้าแม้ว่าตั้งอยู่ในศีลโดยปริยายเบื้องต่ำรับประกันตัวได้ ไม่ต้องราชอาชญาของพระเจ้าแผ่นดิน ไม่ต้องติดคุกติดตะราง ไม่ต้องมีโทษมีกรณ์ ในส่วนอาณาจักรทำอันตรายไม่ได้ เพราะศีล ๕ บริสุทธิ์อยู่ ทำอะไรไม่ได้ กฎหมายก็ไม่มีปรับเพราะเหตุว่าศีล ๕ รับรองเสียแล้ว นี้ศีลโดยปริยายเบื้องต่ำ

ถ้าศีลโดยปริยายเบื้องสูงขึ้นไปเหมือนพระภิกษุ สามเณร มาบวชในพระธรรมวินัย เป็นผู้มีศีล แต่ท่าน

วางศีลไว้ ปาฏิโมกขสังวรศีลให้สำรวมตามพระปาฏิโมกข์ เว้นข้อที่พระพุทธเจ้าท่านห้าม ทำตามที่พระองค์ทรงอนุญาต ๒๒๗ สิกขาบทในพระปาฏิโมกข์ให้บริสุทธิ์ตลอดสาย ได้ชื่อว่าตั้งอยู่ในปาฏิโมกขสังวร อาจารโคจรสัมปันโนให้ถึงพร้อมแล้วด้วยมารยาท เครื่องประพฤติทั้งกาย ทั้งวาจาเรียบร้อยดี ไม่มีสดุดตา สดุดใจผู้หนึ่งผู้ใดเลย ทั้งชั้นสูง ชั้นกลาง ชั้นต่ำ หาตำหนิติไม่ได้ เหมือนภิกษุสามเณรที่เรียบร้อย ประพฤติอยู่ในโคจร ไม่ให้ประพฤติไปในอโคจร คือ "อโคจร" น่ะประพฤตินอกคอกนอกกรอบ เป็นพระเป็นเณรแล้วไปดูมหรสพ เข้าไปในโรงสุรายาฝิ่น เข้าไปในโรงขายเหล้า ขายสุรา เหล่านี้ เข้าไปในโรงนครโสเภณี นี่มันน่าเข้าไปหรือภิกษุสามเณร อย่างนี้ มหรสพเขามีที่ไหนไปโผล่ตัวขึ้นที่นั่น อย่างนี้ผิดหน้าที่ของภิกษุสามเณร เรียกว่าเป็นอโคจร ใช้ไม่ได้ ต้องประพฤติเป็นโคจร ต้องประพฤติอยู่ในกรอบของภิกษุ อยู่ในกรอบของสามเณรแท้ๆ ชาวบ้านตำหนิติเตียนไม่ได้ เรื่องความประพฤติการไปมาหาสู่ภิกษุสามเณร ไปในสถานที่ใด ๆ ที่เขาติเตียนครหาไม่ไป อย่างนั้นเรียกว่าโคจรสัมปันโน ถึงพร้อมแล้วด้วยโคจร

อนุมตฺเตสุ วชฺเชสุ ภยทสฺสาวี เห็นภัยทั้งหลายในโทษมีประมาณน้อย ขึ้นชื่อว่าชั่ว ด้วยกาย ด้วยวาจา ด้วยใจ แม้แต่นิดหนึ่งไม่ให้กระทบทีเดียว ไม่ให้มีชั่วเข้าไปเจือปนระคนทีเดียว ขึ้นชื่อว่าความชั่วความผิดเป็นไม่ประพฤติไม่กระทำทีเดียว ให้เป็นสุจริตทีเดียว นี่เรียกว่าเห็นภัยทั้งหลายในโทษมีประมาณน้อย ขึ้นชื่อว่าโทษชั่วแล้ว ให้ความสุขแก่ตัวไม่มี มีแต่ให้ทุกข์แก่ตัวเป็นเบื้องหน้า ก็ละชั่วเสียขาดจากกาย วาจา จิต ให้บริสุทธิ์สนิทเป็นอันดี

สมาทาย สิกฺขติ สิกฺขาปเทสุ สมาทานศึกษาอยู่ในสิกขาบทน้อยใหญ่ ไม่เคลื่อนพระวินัยไปเท่าปลายขนปลายผม ตั้งอยู่ในกรอบพระวินัยแท้ ๆ เหมือนน้ำในมหาสมุทร มีมากน้อยเท่าใดไม่ล้นฝั่ง อยู่ในฝั่งนั่นแหละ อยู่ในขีดขอบสมุทรนั่นแหละ ไม่ล้นขอบสมุทรไปได้ นั่นฉันใด ภิกษุอยู่ในธรรมวินัย อยู่ในกรอบพระวินัยนั่นแหละ ประพฤติอยู่ในขอบศีลธรรมนั่นแหละ ไม่ประพฤติละเมิดอื่นจากศีลธรรมไป อย่างนี้ได้ชื่อว่าเห็นภัยทั้งหลายในโทษมีประมาณน้อย สมาทานศึกษาอยู่ในสิกขาบทน้อยใหญ่ทั้งหลาย นี่ศีลของภิกษุโดยปริยายเบื้องสูง

เมื่อกล่าวถึงศีลแล้วต้องกล่าวถึงสมาธิ สมาธิโดยปริยายเบื้องต่ำ-สมาธิโดยปริยายเบื้องสูง สมาธิโดยปริยายเบื้องต่ำนั้นท่านแนะนำว่า อริยสาวกในธรรมวินัยของพระตถาตคเจ้า ***โผฏฺฐพฺพารมฺณํ ลภติสมาธึ*** ปล่อยอารมณ์ทำใจให้หยุดหลุดจากอารมณ์ทั้ง ๖ ***โผฏฺฐพฺพารมฺณํ กริตฺวา ลภติสมาธึ*** ปล่อยอารมณ์ทั้ง ๖ รูปารมณ์ สัททารมณ์ คันธารมณ์ รสารมณ์ โผฏฐัพพารมณ์ ธัมมารมณ์ ใจหยุดนิ่งเฉย ไม่ไปแตะไปเกี่ยวกับอารมณ์เหล่านั้น ไม่ไปกินอารมณ์เหล่านั้น ไม่ไปเอารสของอารมณ์เหล่านั้นมาพินิจพิจารณา ปล่อยอารมณ์ทั้ง ๖ เสียหมดทีเดียว ใจหยุดทีเดียว นี้เขาเรียกว่า ***โผฏฺฐพฺพารมณํ กริตฺวา ลภติสมาธึ*** ทำได้อย่างนี้ได้ชื่อว่าได้สมาธิแล้ว ลภติสมาธิได้สมาธิโดยปริยายเบื้องต่ำ ***ลภติ จิตฺตสฺเสกคฺคตํ*** จิตที่หยุดนั่นแหละนิ่งหนักเข้าเป็นเอกัคคตา จิตอันนั้นแหละเป็นเอกัคคตา เป็นหนึ่งหนักเข้า แน่นหนักเข้า หนึ่งหนักเข้า แน่นหนักเข้า ไม่ขยับเขยื้อนละ นั้นได้ชื่อว่า ***ลภติ จิตฺตสฺ เสกคฺคตํ สมาธํ*** เข้าถึงซึ่งความเป็นหนึ่งของจิตทีเดียว ไม่มีสองต่อไปนี้สมาธิโดยปริยายเบื้องต่ำ

สมาธิโดยปริยายเบื้องสูงอีก ภิกษุในพระธรรมวินัยนี้ผู้ศึกษาในธรรมวินัยคือภิกษุ ๆ นั่นแหละเป็นผู้เข้าถึงซึ่ง "**ปฐมฌาน**" ประกอบด้วยวิตกวิจาร ปีติ สุข เอกัคคตา เป็นผู้เข้าถึงซึ่ง "**ทุติยฌาน**" ประกอบด้วยปีติ สุข เอกัคคตา เข้าถึงซึ่ง "**ตติยฌาน**" ประกอบด้วยสุข เอกัคคตา เป็นผู้เข้าถึงซึ่ง "**จตุตถฌาน**" ประกอบด้วยเอกัคคตา อุเบกขา นิ่งเฉยไม่มีสองต่อไป แล้วมีธรรมมารองรับด้วย ***ปฐมฌาน***ดวงใหญ่วัดผ่า

เส้นศูนย์กลาง ๒ วา หนาคืบหนึ่ง กลมเป็นวงเวียนรอบตัวตั้งอยู่กลางกายมนุษย์ นั่นปฐมฌาน ***ทุติยฌาน*** อยู่ในกำเนิดของปฐมฌาน เมื่อเข้าถึงทุติยฌานดวงเท่ากัน กายรูปพรหมก็นิ่งอยู่ศูนย์กลางฌานที่หนึ่งที่สองนั้น เข้าถึงซึ่ง***ตติยฌาน***อยู่ในกำเนิดของทุติยฌานดวงเท่ากัน เข้าถึงซึ่ง จตุตถฌาน อยู่กลางกำเนิดของตติยฌานดวงเท่ากัน กายอรูปพรหมก็หยุดนิ่งอยู่ในศูนย์กลางปฐมฌาน ทุติยฌาน ตติยฌาน ***จตุตถฌาน***นั้น เข้าฌานไหนก็ฌานนั้นเข้ามาเป็นชั้นจนมาถึงชั้นที่สี่ ถ้าว่าประพฤติได้อย่างนี้ ได้ชื่อว่าภิกษุผู้นั้นเป็นผู้ได้ถึงซึ่งสมาธิโดยปริยายเบื้องสูงแล้ว นี่สมาธิโดยปริยายเบื้องต่ำเบื้องสูง

ส่วนปัญญา สมาธินั่นแหละเป็นเหตุปัญญา ปัญญาเกิดแต่สมาธิจริง ๆ อริยสาวกในธรรมวินัยของพระตถาคตเจ้านี้ ***ปญฺญาย สมนฺนาคโต อริยาย นิพฺเพมติกาย สมฺมาพุทฺธคามินิยา ปญฺญาย สมนฺนาคโต*** อริยสาวกในพระธรรมวินัยของพระตถาคตเจ้านี้เป็นผู้มีปัญญา ***พุทฺธคามินิยา*** คือ ผู้มาตามพร้อมแล้วด้วยปัญญาอันหยั่งเข้าถึงซึ่งความเกิดดับ เห็นหมดทั้งสากลโลกมีเกิดกับดับเท่านั้น ไม่ไปไหน จะเกิดมาเท่าไรก็ช่าง ก็ดับเท่านั้น เกิดมาหนึ่งก็ดับหนึ่ง เกิดมาสองก็ดับสอง เกิดมาสามก็ดับสาม เกิดมาสี่ก็ดับสี่ เกิดมาห้าก็ดับห้า เกิดมาเท่าไหรก็ดับเท่านั้น ไม่เกินกัน เกิดกับดับพอดี ถ้าไม่เกิดก็ไม่ดับ ถ้าเกิดมาเท่าไหร่ก็ดับเท่านั้น ปัญญาเห็นชัดหมดทั้งสากลโลก เห็นชัด ๆ อย่างนี้นี่เรียกว่ามาตามพร้อมแล้วด้วยปัญญา แต่ว่ายังโดยปริยายเบื้องต่ำอยู่ ***อริยาย นิพฺเพมติกาย สมฺมาพุทฺธคามินิยา สมฺมาทุกฺขคามินิยาย*** ปัญญาดำเนินถึงซึ่งความสิ้นไปแห่งทุกข์โดยชอบอันเป็นที่เบื่อหน่ายอย่างประเสริฐ ปัญญาอันถึงซึ่งความสิ้นไปแห่งทุกข์โดยชอบ อันเป็นเครื่องเบื่อหน่ายอย่างประเสริฐ เบื่อหน่ายไปหมด เห็นจริงเห็นจังไป มีปัญญาอย่างชนิดนี้เรียกว่าปัญญาโดยปริยายเบื้องต่ำ

"ปัญญา" โดยปริยายเบื้องสูงนั้น ภิกษุในพระธรรมวินัยของพระตถาคตเจ้ารู้ความเป็นจริงว่านี่เป็นทุกข์ควรกำหนดรู้ รู้ความตามเป็นจริงว่าตัณหานี่เป็นเหตุให้เกิดทุกข์ นี่ควรละมันเสีย รู้ความตามเป็นจริงว่านี่เป็นความดับทุกข์ ควรจะทำให้แจ้ง รู้ความตามเป็นจริงว่านี่เป็นข้อปฏิบัติถึงความดับทุกข์จริงๆ นั่นควรเจริญ ทั้ง ๔ ประการนี้ใน ทุกขสัจจะ สมุทัยสัจจะ นิโรธสัจจะ มรรคสัจจะ เห็นความตามเป็นจริงเหล่านี้ นี่เป็นปัญญาโดยปริยายเบื้องสูง พระองค์ทรงตรัสเทศนาโดยปริยายเบื้องสูง-เบื้องต่ำอย่างนี้ นี่เป็นพุทธภาษิตแท้ ๆ

บัดนี้เราเป็นภิกษุสามเณร หรือเป็นอุบาสกอุบาสิกาในพระพุทธศาสนา เป็นพุทธศาสนิกชน รู้จักพระพุทธศาสนา พระองค์ทรงรับสั่งเมื่อครั้งพญานาคไปเฝ้าพระองค์ ธรรมดาสัตว์เดรัจฉานที่ได้มรรคผลในศาสนานั้นไม่ได้เด็ดขาด พญานาคขอบวชในสำนักพระบรมศาสดา พระองค์ไม่ทรงรับ เพราะสัตว์เดรัจฉานไม่ได้มรรคผลไม่ทรงรับ พระองค์ทรงตรัสเทศนาแก่เอรกปัตตนาคราชว่า

ทุลฺลภญฺจ มนุสฺสตฺตํ **พุทฺธปฺปาโท จ ทุลฺลโภ**
ทุลฺลภา จ ขณสมฺปตฺติ **สทฺธมฺโม ปรมทุลฺลโภ**

เป็นคาถา ๔ บาท ที่ยกขึ้นไว้ในเบื้องต้นว่า

ทุลฺลภญฺจ มนุสฺสตฺตํ ความเป็นมนุษย์เป็นของได้ยาก ไม่ใช่ของได้ง่าย เราท่านทั้งหลายมาประสบพบพุทธศาสนาเพราะด้วยอัตตภาพได้เป็นมนุษย์นี้ นี่แหละเป็นของได้ยากไม่ใช่ของได้ง่าย ยากอย่างไร? เกิดมาเต็มบ้านเต็มเมือง รบราฆ่าฟันกันปนปี้ ที่ทางไม่พอเป็นอยู่ ไม่ยากอย่างไร? นึกถึงสัตว์ดิรัจฉานในท้องทะเลเป็นอย่างไรบ้าง? นึกถึงมดปลวกในพื้นแผ่นดินบ้าง ที่จำนวนวัดปากน้ำนี่ ที่กำหนดเขตที่ ๓ไร่กว่า ๆ นี้แหละว่าถึงสัตว์ดิรัจฉานมด ปลวก ไร เหา เล็น ละก็มากกว่า มนุษย์ในชมพูทวีปอีก ที่เท่านี้แหละ แผ่นดินกว้างออกไปเท่าไร ? น้ำกว้างออกไปเท่าไร น้ำคลองเดียวเท่านั้น ตัวไรน้ำมากกว่ามนุษย์ ใน ชมพูทวีป ขนาดนั้นนะสัตว์ดิรัจฉานนะ นั่นสัตว์ดิรัจฉานสัตว์น้ำ สัตว์บกสัตว์เล็ก ๆ น้อย ๆ นะอ้ายสัตว์ที่เราเห็นด้วยตาสัตว์ตัวโต ๆ ใหญ่ ๆ น่ะ ก็มากมายนักทีเดียวเหมือนกัน นับประมาณไม่ไหว เพราะฉะนั้นที่จะได้เป็นมนุษย์แต่ละ คน ๆ ไม่ใช่เป็นของได้ง่าย ได้ยากนัก ธรรมที่ทำให้เป็นมนุษย์น่ะมีอยู่ เขาเรียก “มนุษยธรรม” มนุษยธรรมน่ะต้องประพฤติบริสุทธิ์กาย บริสุทธิ์วาจา บริสุทธิ์ใจ

บริสุทธิ์กาย ขยายออก ๓ เว้นจากการฆ่าสัตว์ ลักฉ้อ ประพฤติผิดในกาม ขาดจากใจ นี่บริสุทธิ์กาย

บริสุทธิ์วาจา ขยายออก ๔ เว้นจากการพูดปด ส่อเสียด คำหยาบเพ้อเจ้อโปรยปรายประโยชน์

บริสุทธิ์ใจ แยกออกเป็น ๓ เว้นจากโลภอยากได้ของเขา พยาบาทปองร้ายเขา เห็นผิดจากคลองธรรม นี่เว้นขาด

เมื่อเว้นขาดด้วยตัวแล้ว ไม่ชักชวนบุคคลผู้อื่นด้วย๑๐อย่างนี้ แล้วไม่ยินดีผู้ที่ประพฤติผิดในสิบอย่างนี้ด้วย แล้วไม่สรรเสริญพวกประพฤติผิดทั้งสิบอย่างนี้ด้วย ต้องอยู่ในความสำรวมระวังปกติเป็นอันดี ถ้าบริสุทธิ์เช่นนี้ละก็จึงจะเป็นมนุษย์กับเขาได้ ถ้าไม่บริสุทธิ์ถึงขนาดนี้เป็นมนุษย์ไม่ได้ นี่เป็นข้อสำคัญนัก ต้องบริสุทธิ์อย่างนี้จึงจะได้เป็นมนุษย์ ที่ได้เป็นมนุษย์เพราะบริสุทธิ์กายวาจาใจ บริสุทธิ์กายวาจาใจ แตกกายทำลายขันธ์จากมนุษย์โลกนี้ต้องไปเกิดเป็นคัพภเสยสัตว์ ***แต่ความบริสุทธิ์นั่นแหละเป็นยอดธรรมปรากฏบังเกิดขึ้นดวงหนึ่ง เท่าฟองไข่แดงของไก่ ไปติดอยู่ที่ขั้วมดลูกของมารดา มนุษย์ที่บริสุทธิ์นั้นก็เข้าไปเกิดในดวงนั้น กายละเอียดเข้าไปเกิดในดวงนั้น ไปอยู่ในดวงนั้นเหมือนลูกไก่อยู่ในฟองไข่ไปอยู่ในดวงนั้นแล้ว นั่นบริสุทธิ์กายวาจาใจไม่ล่องเสีย แล้วก็กลรูปก็หุ้มดวงนั้น ของมารดาบิดาหุ้มดวงนั้น เป็นหญิงก็ดีเป็นชายก็ดีต้องเกิดท่านี้เหมือนกันหมด นี่เรียกว่าคัพภเสยยสัตว์ เกิดในท้องมารดา เขาทำที่กำเนิดให้มันเกิดไว้แล้ว*** อายตนะมันดึงดูดเขาเรียกว่า “โลกายตนะ” โลกายตนะมันอยู่ที่มนุษย์นี่ ต้องมีแม่มีพ่อ อย่างเดียวก็เกิดไม่ได้ มีแม่อย่างเดียวก็เกิดไม่ได้ มีแต่พ่อคนเดียวแม่คนเดียวเกิดไม่ได้ ต้องมีพ่อแม่มาด้วยรวมกัน มารวมกันเป็นสอง และต้องประกอบธาตุธรรมให้ถูกส่วน ไม่ถูกส่วนไม่เกิด เกิดไม่ได้เขาบอกว่าง่ายนิดเดียวทำมนุษย์ให้เกิด อ้ายคนที่มันไม่มีลูกมันบอกว่าอยากมีลูกจริง บนบานศาลกล่าวเท่าไรก็ไม่ได้ อ้าวไปถามเขาดูสิ ไม่ได้จริงๆ เด็ดขาดลองดูเถอะไม่ได้ทีเดียว ถ้าว่าทำให้ถูกส่วนไม่เป็นละก็มันจะไม่เกิดละ ก็เพราะเหตุฉะนั้น เป็นมนุษย์ไม่ใช่เป็นของเกิดง่ายนักหรอกเป็นของได้ยากนัก เหตุนี้พระองค์จึงได้ทรงรับสั่งว่า ***ทุลฺลภญฺจ มนุสฺสตฺตํ*** ความที่ได้เกิดเป็นมนุษย์เป็นของได้ยาก ไม่ใช่ของได้ง่าย ถ้าเรานึกถึงตัวของเราไปละก็ว่าได้ยากจริง ความบริสุทธิ์กายวาจาใจไม่มีล่องเสียนั่นนึกดูซิ วันหนึ่งล่วงไปตั้งหลายหน หลายครั้ง แล้วมันจะได้เกิดเป็นมนุษย์กับเขาได้อย่างไร? มันก็เกิดไม่ได้ ต้องบริสุทธิ์จริง ๆ จึงจะเกิดได้ นี่ข้อที่หนึ่ง

ข้อที่สอง ***พุทฺธุปฺปาโท จ ทุลฺลโภ*** ความบังเกิดขึ้นของพระพุทธเจ้าเป็นของได้ยาก เกิดขึ้นของพระพุทธเจ้าน่ะ นี่ยากใหญ่ทีเดียว ไม่ใช่เป็นของพอดีพอร้ายละ ผู้ที่ทำเป็นจึงจะรู้ว่ายาก จึงจะรู้ว่าเป็นของลึกซึ้ง พวกที่ทำธรรมกายเป็น เข้าถึงธรรมกายเป็นละก็ นั่นแหละเป็นความบังเกิดขึ้นของพระพุทธเจ้าทีเดียว ไม่ใช่ง่ายทีเดียว ดูมนุษย์ในประเทศไทยหมดทั้งประเทศ หมดทั้งชมพูทวีป เวลานี้มีธรรมกายในตัวน่ะมีพวกญาติของพระบวชใหม่ และพระบวชใหม่นี้เป็นคนรู้แล้วเรียนแล้ว จะเอาไปสอนเขาเป็นไม่กี่คนนัก แล้วก็เป็นอยู่สามสิบกว่าคนแล้ว สามสิบแปดหรือสี่สิบแล้ว สามสิบเก้าแล้วไปสอนเป็นให้มีธรรมกายเป็นพระพุทธเจ้าไป สามสิบแปด อ้า..สามสิบเก้าคนแล้ว เรียนเป็นไปไม่เท่าไรหรอก สอนได้ขนาดนี้มีฤทธิ์มีเดชอย่างนี้ องค์นี้แหละเขาสั่งลงมาให้เป็นครูพวกญี่ปุ่น จะสั่งสอนญี่ปุ่นให้ได้มากทั่วทั้งประเทศนั่นแน่ะ องค์นี้แหละญี่ปุ่นจะต้องเคารพยำเกรงหมดทีเดียว สอนศักดิ์สิทธิ์สอนเก่ง สอนพวกเร็วคล่องแคล่วเข้าใจสอน พอเป็นธรรมะเท่านั้นก็เข้าใจแจก เพราะเป็นตัวประกาศ เขาส่งเขาสั่งให้มาเป็นมนุษย์มาประกาศพระพุทธศาสนา ไม่ใช่มาทำเรื่องอื่น มาประกาศพระพุทธศาสนา ญี่ปุ่นชอบเข้าแล้ว ญี่ปุ่นรู้เรื่องธรรมกายเรื่องพระพุทธเจ้าเข้าแล้ว ถ้าญี่ปุ่นเข้าใจได้เช่นนี้ละก็ญี่ปุ่นทั้งประเทศต้องบูชาประเทศไทย ว่าประเทศไทยนี่มีของดีจริง ต่อไปไม่รบไม่ข่มเหงประเทศไทยแล้วสงสารประเทศไทย ต้องห้อมล้อมดูประเทศไทยทีเดียว นี้เป็นเรื่องสำคัญอยู่อย่างนี้ ไม่ต้องสร้างอาวุธยุทธภัณฑ์ ทำธรรมกายให้เป็นขึ้น ให้เข้าถึงพระพุทธเจ้า ทำพระพุทธเจ้าให้เป็นแล้วก็พระพุทธเจ้าได้แจกไป ถ้าแจกไปรู้หมดทั่วประเทศญี่ปุ่นเป็นไง? ประเทศญี่ปุ่นก็ไหว้ประเทศไทย ก็ดูแลประเทศไทยเป็นพี่เลี้ยงประเทศไทยทีเดียว ไม่ต้องระวังเรื่องการเมืองกัน นี่ดีอย่างนี้นะ ไม่ใช่พอดีพอร้ายแล้วก็จะหาเงินหาทองบ้าง เอ้า เงินทองมาเลี้ยงครอบครัวเล็ก ๆ น้อย ๆ นี่สักร้อยเท่าพันเท่าก็เลี้ยงได้หมดนั่นแหละ ไม่ยากลำบากอะไรหรอก จะเลี้ยงอาหารก็เขาเอามาให้คนละถ้วยละ จานเท่านั้นแหละ เลี้ยงไปสักพันครัวก็ไม่หมด ไม่หมดไม่สิ้น

นี่เรื่องพระพุทธศาสนานั้นเป็นอย่างนี้ ไม่ต้องไปหาเงินทองข้าวของ *เมื่อประพฤติถูกส่วนเข้าแล้ว เงินทองข้าวของมันมาหาเอง ข้าวปลาอาหารมาหาเองทั้งนั้น จะไปอยู่ในป่าในดอนในดงที่ไหนก็ไป แต่เงินทองข้าวของมาหาเองทั้งนั้น นี่ทางพุทธศาสนา แต่ว่าเดินลึก สงเคราะห์อนุเคราะห์มหาชน อนุชนทั้งหลายให้รู้ธรรมกายจริง ๆ*

วิธีสอนให้รู้จักธรรมกาย ให้ถึงธรรมกาย ให้เป็นพระพุทธเจ้า เข้าถึงพระพุทธเจ้าน่ะจะทำอย่างไร?อ้าวทีนี้ก็สอนความเป็นพระพุทธเจ้าให้ฟัง คอยตั้งใจฟังแล้วก็คอยทำตามไปนะ

เอาใจหยุดนิ่งตั้งกายให้ตรง เอาใจหยุดนิ่งศูนย์กลาง**ดวงธรรม**ที่ทำให้เป็น**กายมนุษย์** สะดือทะลุหลัง ขวาทะลุซ้าย สะดือทะลุหลังขึงด้ายกลุ่มเส้นหนึ่งตึง ขวาทะลุซ้ายขึงด้ายกลุ่มเส้นหนึ่งตึงตรงกันแค่กัน พอขึงตึงเข้าทั้งสองเส้นตรงกลางจดกัน อ้ายตรงกลางด้ายกลุ่มที่จดกันนั้นแหละเขาเรียกว่า*"กลางกั๊ก"* ต้องเอาใจไปหยุดนิ่งอยู่ตรงกลางกั๊กนั่นแหละ จะได้รู้ว่ายากอย่างนี้ไงเล่า ให้เข้าใจว่ายากอย่างนี้จริง ๆ นะ เอาใจไปจดนิ่งอยู่กลางกั๊กนั่น พอนิ่งถูกส่วนเข้า "หยุด"พอใจหยุดก็เข้ากลางของใจที่หยุดนั่น กลางของกลาง กลางของกลาง กลางของกลาง กลางของกลาง กลางของกลาง กลางของกลาง พอถูกส่วนเข้าเท่านั้นแหละ เห็น***ดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน***

อยู่ในกลางของใจที่หยุดนั่นแหละ กลางของกลาง กลางของกลาง กลางของกลาง กลางของกลาง กลาง

ของกลาง หนักเข้าก็เห็นดวงใสเท่าดวงจันทร์ดวงอาทิตย์นั่นแน่ะ นั่นแหละขึ้นต้นละ คราวนี้ พอขึ้นรูปนั้นละ ก็ใจก็หยุดอยู่ตรงกลางนั่นอีก หยุดนิ่งอยู่กลางดวงนั่นแหละ พอหยุดก็เข้ากลางของใจที่หยุดนั่น กลางของกลาง กลางของกลาง กลางของกลาง กลางของกลาง กลางของกลาง พอถูกส่วนเข้าเท่านั้นแหละ เข้าถึงดวงศีลแล้ว ดวงเท่ากัน เท่าดวงจันทร์ดวงอาทิตย์ ใสหนักขึ้น

ใจก็หยุดนิ่งอยู่กลาง***ดวงศีล***นั่นแหละ พอถูกส่วนเข้า พอใจหยุดก็เข้ากลางของใจที่หยุดนั่น กลางของกลาง กลางของกลาง กลางของกลาง กลางของกลาง กลางของกลาง นิ่งถูกส่วนเข้าถึงดวงสมาธิ ดวงสมาธิก็ใส เท่าดวงจันทร์ดวงอาทิตย์ใสหนักขึ้นไป

ใจก็หยุดนิ่งอยู่กลาง***ดวงสมาธิ***นั่นแหละ พอหยุดนิ่งอยู่กลางดวงของสมาธิก็หยุดอยู่กลางของกลาง เข้ากลางของกลาง กลางของกลางพอถูกส่วนเข้า เข้าถึงดวงปัญญา ดวงเท่าดวงจันทร์ดวงอาทิตย์เท่ากัน

หยุดอยู่ศูนย์กลาง***ดวงปัญญา*** พอใจหยุดก็หยุดนิ่ง เข้ากลางของกลาง หยุดนิ่ง นิ่งหนักเข้า ๆ ๆ เข้าถึงดวงวิมุตติ ดวงเท่ากัน

ใจหยุดนิ่งอยู่กลาง***ดวงวิมุตติ***นั่นแหละ พอหยุดนิ่งก็เข้ากลางของกลาง ๆ นี่หยุดอันเดียวเราเดินกลางอันเดียว กลางของกลาง ๆ พอถูกส่วนเข้าก็เข้าถึง ดวงวิมุตติญาณทัสสนะ

หยุดนิ่งอยู่กลาง***ดวงวิมุตติญาณทัสสนะ***นั่นแหละ พอหยุดนิ่งถูกส่วนเข้า กลางของใจที่หยุด กลางของกลาง กลางของกลาง พอถูกส่วนเข้า เห็น**กายมนุษย์ละเอียด**

ก็อ้ออ้ายนี่เอง เมื่อเวลาฝันออกไป ไปทำเรื่องของฝันมาเป็นที่เป็นทาง เป็นฐาน แล้วมาเล่าให้กายมนุษย์แล้วกายมนุษย์รู้ขึ้น ตื่นขึ้นก็รู้เรื่องของฝัน อ้ายกายนี้เองนี่เล่า อยู่ในกลางดวงวิมุตติญานทัสสนะนี้เอง แต่ก่อนเราไม่รู้เลยว่าอยู่ที่ไหนกายนี้ พอเข้าถูกส่วนเข้าเช่นนั้นก็เข้าใจ

เมื่อไปเห็นกายมนุษย์ละเอียดเข้า ก็ให้กายมนุษย์ละเอียดนั่งเหมือนกายมนุษย์หยาบนี่แหละ อยู่ข้างในแบบเดียวกัน ใจกายมนุษย์ละเอียดก็หยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลาง**ดวงธรรม**ที่ทำให้เป็น**กายมนุษย์ละเอียด**อีก นิ่ง ๆ ๆ ๆ หนักเข้า พอนิ่งถูกส่วนเข้า พอใจหยุดก็เข้ากลางของหยุดนั่น กลางของกลาง พอถูกส่วนเข้าเห็น***ดวงธรรมานุปัสสนาสติปัฏฐาน***แบบเดียวกัน

ใจหยุดอยู่กลางดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน พอถูกส่วนเข้าหยุด ก็เข้ากลางของกลางที่หยุด กลางของกลาง ๆ พอถูกส่วนเข้าก็เข้าถึงดวงศีล

หยุดนิ่งอยู่กลาง***ดวงศีล***นั่นแหละ พอถูกส่วนเข้า เข้ากลางของใจที่หยุดนั่น กลางของกลาง ๆ ก็เห็นดวงสมาธิ

หยุดนิ่งอยู่กลาง***ดวงสมาธิ***นั่นแหละ พอถูกส่วนเข้าก็กลางของใจที่หยุดนั่น กลางของกลาง ๆ หยุดนิ่ง เข้าถึงดวงปัญญา

หยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลาง***ดวงปัญญา*** พอถูกส่วนเข้าเข้ากลางใจที่หยุดนั่นแหละ กลางของกลาง ๆ ถูกส่วนเข้าเข้าถึงดวงวิมุตติ

หยุดนิ่งอยู่กลาง***ดวงวิมุตติ***นั่นแหละพอถูกส่วนเข้าเข้ากลางของใจที่หยุดนั่น กลางของกลาง ๆ เห็นดวงวิมุตติญานทัสสนะ

หยุดนิ่งอยู่กลาง***ดวงวิมุตติญาณทัสสนะ***นั่นแหละ พอถูกส่วนเข้าเข้ากลางของใจที่หยุดนั่น กลางของกลาง ๆ ถูกส่วนเข้าเห็น**กายทิพย์** กายที่ฝันในฝัน เอ้า นี่มันกายที่ ๓ นี่เห็นกายที่ ๓ แล้ว

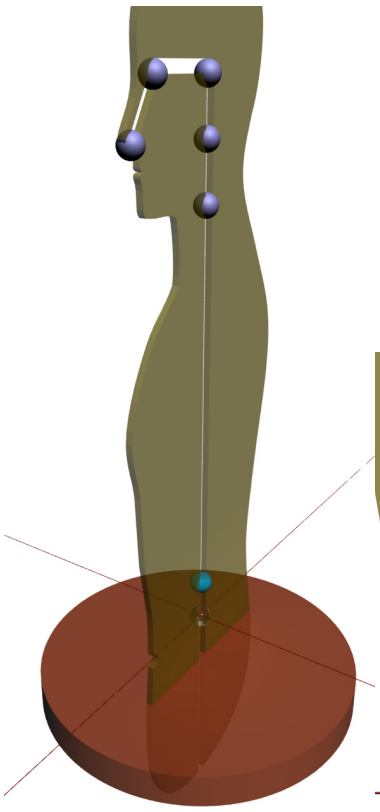

....เอาใจหยุดนิ่งศูนย์กลาง**ดวงธรรม**ที่ทำให้เป็น**กายมนุษย์** สะดือทะลุหลัง ขวาทะลุซ้าย สะดือทะลุหลังขึงด้ายกลุ่มเส้นหนึ่งตึง ขวาทะลุซ้ายขึงด้ายกลุ่มเส้นหนึ่งตึงตรงกันแค่กันพอขึงตึงเข้าทั้งสองเส้นตรงกลางจดกัน อ้ายตรงกลางด้ายกลุ่มที่จดกันนั้นแหละเขาเรียกว่า*"**กลางกั๊ก**"* ต้องเอาใจไปหยุดนิ่งอยู่ตรงกลางกั๊กนั่นแหละ จะได้รู้ว่ายากอย่างนี้ไงเล่า ให้เข้าใจว่ายากอย่างนี้จริง ๆ นะ....

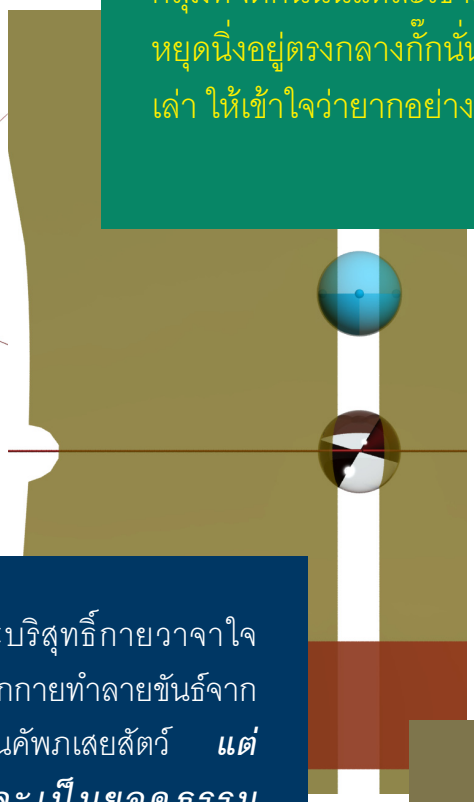

....ที่ได้เป็นมนุษย์เพราะบริสุทธิ์กายวาจาใจ บริสุทธิ์กายวาจาใจ แตกกายทำลายขันธ์จากมนุษย์โลกนี้ต้องไปเกิดเป็นคัพภเสยสัตว์ ***แต่ความบริสุทธิ์นั่นแหละเป็นยอดธรรมปรากฏบังเกิดขึ้นดวงหนึ่ง เท่าฟองไข่แดงของไก่ ไปติดอยู่ที่ขั้วมดลูกของมารดา มนุษย์ที่บริสุทธิ์นั้นก็เข้าไปเกิดในดวงนั้น กายละเอียดเข้าไปเกิดในดวงนั้น ไปอยู่ในดวงนั้นเหมือนลูกไก่อยู่ในฟองไข่ ไปอยู่ในดวงนั้นแล้ว นั่นบริสุทธิ์กายวาจาใจไม่ล่องเสีย แล้วก็กลรูปก็หุ้มดวงนั้น ของมารดาบิดาหุ้มดวงนั้น เป็นหญิงก็ดีเป็นชายก็ดีต้องเกิดท่านี้เหมือนกันหมด นี่เรียกว่าคัพภเสยยสัตว์ เกิดในท้องมารดา เขาทำที่กำเนิดให้มันเกิดไว้แล้ว*** อายตนะมันดึงดูดเขาเรียกว่า "โลกายตนะ"....

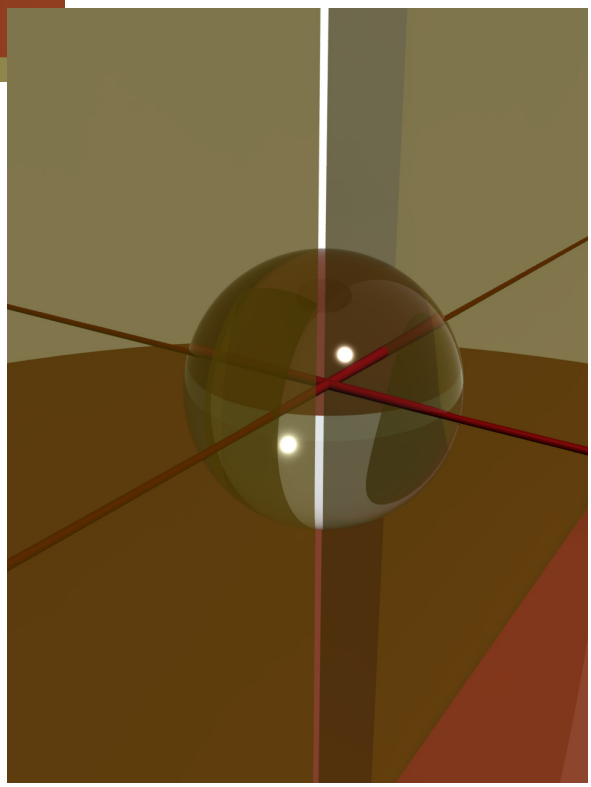

ใจก็หยุดนิ่งให้กายที่ ๓ นั่นนั่งเข้าเหมือนกายที่ ๒ นั่น

ใจของกายที่ ๓ ให้หยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลางของดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายที่ ๓ นั่น ถูกส่วนเข้า เข้าถึงดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน

นิ่งอยู่ศูนย์กลางดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน ถูกส่วนเข้าก็เห็นดวงศีล
นิ่งอยู่ศูนย์กลางดวงศีล ถูกส่วนเข้าถึงดวงสมาธิแบบเดียวกัน
หยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลางดวงสมาธิ ถูกส่วนเข้า เข้าถึงดวงปัญญา
หยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลางดวงปัญญา ถูกส่วนเข้า ก็เข้าถึงดวงวิมุตติ
หยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลางดวงวิมุตติ ถูกส่วนเข้า เข้าถึงดวงวิมุตติญาณทัสสนะ
หยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลางดวงวิมุตติญาณทัสสนะ ถูกส่วนเข้าเห็น**กายทิพย์ละเอียด** เป็นกายที่ ๔

ใจของกายทิพย์ละเอียด

หยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลาง**ดวงธรรม**ที่ทำให้เป็น**กายทิพย์ละเอียด** ถูกส่วนเข้า เข้าถึงดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน

หยุดอยู่ศูนย์กลางดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน ถูกส่วนเข้า เข้าถึงดวงศีล
หยุดอยู่ศูนย์กลางดวงศีล ถูกส่วนเข้า เข้าถึงดวงสมาธิ
หยุดอยู่ศูนย์กลางดวงสมาธิ ถูกส่วนเข้า เข้าถึงดวงปัญญา
หยุดอยู่ศูนย์กลางดวงปัญญา ถูกส่วนเข้า เข้าถึงดวงวิมุตติ
หยุดอยู่ศูนย์กลางดวงวิมุตติ ถูกส่วนเข้า เข้าถึงดวงวิมุตติญาณทัสสนะ
หยุดอยู่ศูนย์กลางดวงวิมุตติญาณทัสสนะ ถูกส่วนเข้าก็เห็น**กายรูปพรหม** เป็นกายที่ ๕

ใจของกายรูปพรหม

ก็หยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลาง**ดวงธรรม**ที่ทำให้เป็น**กายรูปพรหม** ซ้อนกันอยู่ทีเดียว พอถูกส่วนเข้า ก็เข้าถึงดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน

หยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลาง***ดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน*** ถูกส่วนเข้า ก็เข้าถึงดวงศีล
หยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลาง***ดวงศีล*** ถูกส่วนเข้า เข้าถึงดวงสมาธิ
หยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลาง***ดวงสมาธิ*** ถูกส่วนเข้า ก็เข้าถึงดวงปัญญา
หยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลาง***ดวงปัญญา*** ถูกส่วนเข้า เข้าถึงดวงวิมุตติ
หยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลาง***ดวงวิมุตติ*** ถูกส่วนเข้า เข้าถึงดวงวิมุตติญาณทัสสนะ
หยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลาง***ดวงวิมุตติญาณทัสสนะ*** ถูกส่วนเข้า เข้าถึง**กายรูปพรหมละเอียด** เป็นกายที่ ๖

ใจกายรูปพรหมละเอียด

หยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลาง**ดวงธรรม**ที่ทำให้เป็น**กายรูปพรหมละเอียด**อีก พอถูกส่วนเข้าเท่านั้นแหละ เข้าถึงดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน

หยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลางดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน พอถูกส่วนเข้า เข้าถึงดวงศีล

หยุดนิ่งอยู่กลางดวงศีล ถูกส่วนเข้าเข้าถึงดวงสมาธิ
หยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลางดวงสมาธิ ถูกส่วนเข้า เข้าถึงดวงปัญญา
หยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลางดวงปัญญา ถูกส่วนเข้า เข้าถึงดวงวิมุตติ
หยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลางดวงวิมุตติ ถูกส่วนเข้า เข้าถึงดวงวิมุตติญาณทัสสนะ
หยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลางดวงวิมุตติญาณทัสสนะ ถูกส่วนเข้าก็เข้าถึง**กายอรูปพรหม**

ใจกายอรูปพรหม
ก็หยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลาง**ดวงธรรม**ที่ทำให้เป็น**กายอรูปพรหม** ถูกส่วนเข้า เข้าถึงดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน
หยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลาง***ดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน*** ถูกส่วนเข้าก็เข้าถึงดวงศีล
หยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลาง***ดวงศีล*** ถูกส่วนเข้า ก็เข้าถึงดวงสมาธิ
หยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลาง***ดวงสมาธิ*** ถูกส่วนเข้า ก็เข้าถึงดวงปัญญา
หยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลาง***ดวงปัญญา*** ถูกส่วนเข้า เข้าถึงดวงวิมุตติ
หยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลาง***ดวงวิมุตติ*** ถูกส่วนเข้า เข้าถึงดวงวิมุตติญาณทัสสนะ
หยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลาง***ดวงวิมุตติญาณทัสสนะ*** ถูกส่วนเข้า พอถูกส่วนเข้าเท่านั้น
เข้าถึง**กายอรูปพรหมละเอียด**

ใจกายอรูปพรหมละเอียด
หยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลาง**ดวงธรรม**ที่ทำให้เป็น**กายอรูปพรหมละเอียด** ถูกส่วนเข้าก็เข้าถึงดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน
หยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลางดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน ถูกส่วนเข้าก็เข้าถึงดวงศีล
หยุดนิ่งอยู่กลางดวงศีล ถูกส่วนเข้า ก็เข้าถึงดวงสมาธิ
หยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลางดวงสมาธิ ถูกส่วนเข้าก็เข้าถึงดวงปัญญา
หยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลางดวงปัญญา ถูกส่วนเข้าเข้าถึงดวงวิมุตติ
หยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลางดวงวิมุตติ ถูกส่วนเข้าก็เข้าถึงดวงวิมุตติญาณทัสสนะ
หยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลางดวงวิมุตติญาณทัสสนะ ถูกส่วนเข้า เข้าถึง**กายธรรม**
รูปเหมือนพระปฏิมากรเกตุดอกบัวตูม ใสเป็นกระจก
คันฉ่องส่องเงาหน้า นี่แน่ะถึงพระพุทธเจ้าแล้วเห็นไหมล่ะ

นี่มาถึงพระพุทธเจ้าเป็นพระพุทธเจ้าขึ้นแล้ว ยัง ยังไม่พอ ยังไม่เป็นพระพุทธเจ้าแท้ นี่เป็นแต่เพียงตอนต้นพระพุทธเจ้า ตอนปลายพระพุทธเจ้าไปอีก ๑๐ กาย ถึงพระพุทธเจ้าที่แท้ละ นี่ตอนนี้เป็นพระพุทธเจ้าตอนต้น

ใจกายธรรมกาย ก็ขยายส่วนหน้าตักธรรมกายเท่าใด ดวงธรรมที่ทำให้เป็นธรรมกายก็เท่านั้น วัดผ่าเส้นศูนย์กลางกลมรอบตัว ใจกายธรรมก็หยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลาง**ดวงธรรม**ที่ทำให้เป็น**ธรรมกาย** พอถูกส่วนเข้า

เท่านั้นแหละ เห็นดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน ดวงเท่ากับธรรมกาย

นั่นหยุดอยู่กลางดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน	ถูกส่วนเห็นดวงศีล
หยุดอยู่ศูนย์กลางดวงศีล	เห็นดวงสมาธิ
หยุดอยู่กลางดวงสมาธิ	ถูกส่วนเข้า เห็นดวงปัญญา
หยุดอยู่กลางดวงปัญญา	ถูกส่วนเข้า เข้าถึงดวงวิมุตติ
หยุดอยู่กลางดวงวิมุตติ	ถูกส่วนเข้า เข้าถึงดวงวิมุตติญาณทัสสนะ
หยุดอยู่กลางดวงวิมุตติญาณทัสสนะ	ถูกส่วนเข้าเห็น**ธรรมกายละเอียด** หน้าตัก **๕**วา สูง **๕**วา เกตุดอกบัวตูมใสหนักขึ้นไป

ใจธรรมกายละเอียด

หยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลาง**ดวงธรรม**ที่ทำให้เป็น**ธรรมกายละเอียด** พอถูกส่วนเข้าเท่านั้นแหละเข้าดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน

หยุดอยู่กลางดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน	ถูกส่วนเข้า เข้าถึงดวงศีล
หยุดอยู่กลางดวงศีล	ถูกส่วนเข้า เข้าถึงดวงสมาธิ
หยุดอยู่กลางดวงสมาธิ	ถูกส่วนเข้า เข้าถึงดวงปัญญา
หยุดอยู่ศูนย์กลางดวงปัญญา	ถูกส่วนเข้า เข้าถึงดวงวิมุตติ
หยุดอยู่ศูนย์กลางดวงวิมุตติ	ถูกส่วนเข้า เข้าถึงดวงวิมุตติญาณทัสสนะ
หยุดอยู่ศูนย์กลางดวงวิมุตติญาณทัสสนะ	ถูกส่วนเข้า เห็น**ธรรมกายพระโสดา** หน้าตัก **๕** วา สูง **๕** วา เกตุดอกบัวตูม ใสหนักขึ้นไป

ใจพระโสดา

หยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลาง**ดวงธรรม**ที่ทำให้เป็น**กายพระโสดา** พอถูกส่วนเข้าเข้าถึงดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน

หยุดอยู่กลางดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน	ถูกส่วนเข้า ถึงดวงศีล
หยุดอยู่กลางดวงศีล	ถูกส่วนเข้า เข้าถึงดวงสมาธิ
หยุดอยู่ศูนย์กลางดวงสมาธิ	ถูกส่วนเข้า เข้าถึงดวงปัญญา
หยุดอยู่ศูนย์กลางดวงปัญญา	ถูกส่วนเข้า เข้าถึงดวงวิมุตติ
หยุดอยู่ศูนย์กลางดวงวิมุตติ	ถูกส่วนเข้า เข้าถึงดวงวิมุตติญาณทัสสนะ
หยุดอยู่ศูนย์กลางดวงวิมุตติญาณทัสสนะ	ถูกส่วนเข้า ก็เข้าถึง**ธรรมกายของพระโสดาละเอียด** หน้าตัก **๑๐** วา สูง **๑๐** วา เกตุดอกบัวตูม ใสหนักขึ้นไป นี่เกือบเป็นพระพุทธเจ้าที่สุดละหนา

ใจกายพระโสดาละเอียด

หยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลาง**ดวงธรรม**ที่ทำให้เป็น**กายพระโสดาละเอียด** พอถูกส่วนเข้า เข้าถึงดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน

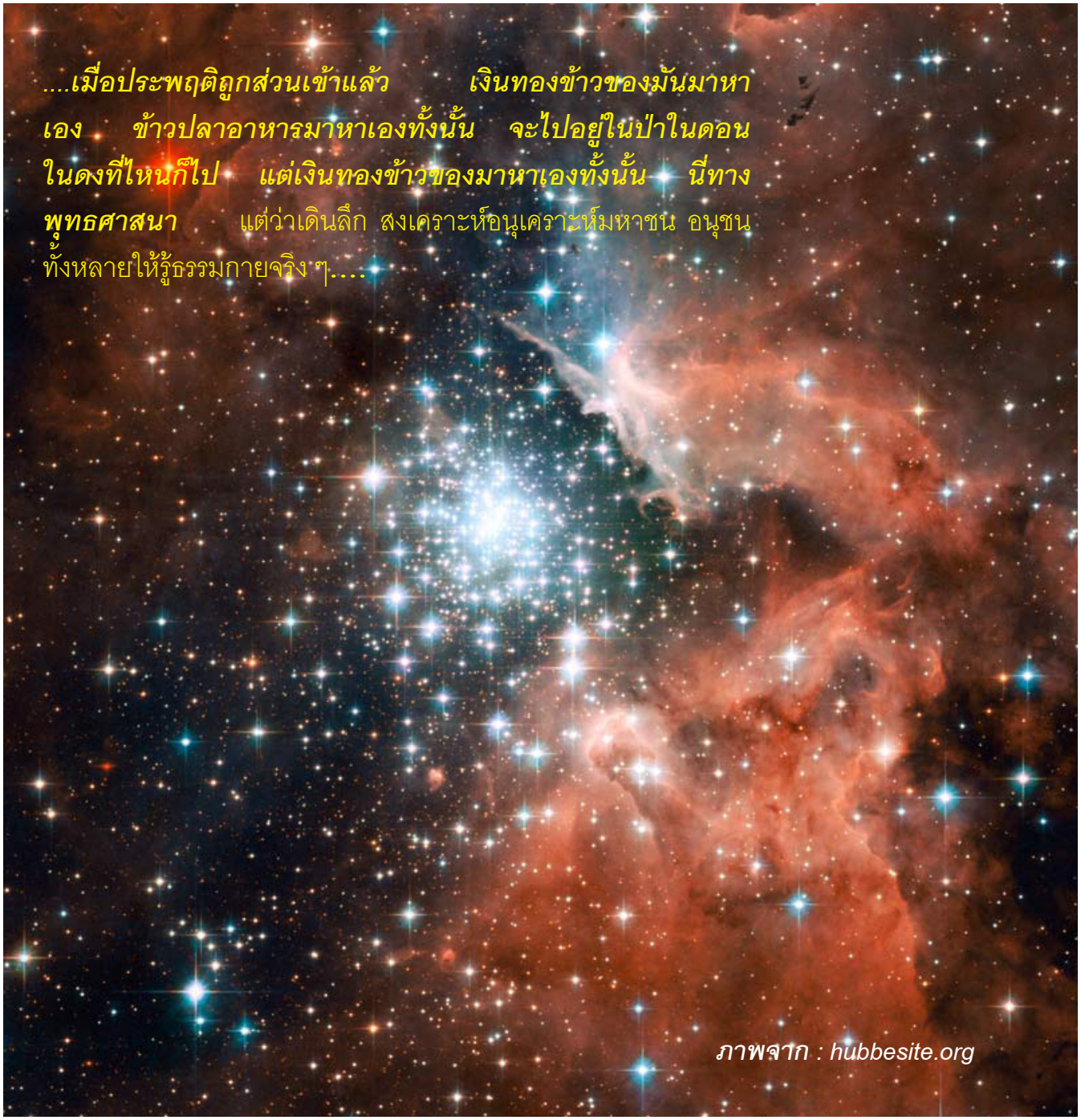

หยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลางดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน	ถูกส่วนเข้า เข้าถึงดวงศีล
หยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลางดวงศีล	ถูกส่วนเข้า เข้าถึงดวงสมาธิ
หยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลางดวงสมาธิ	ถูกส่วนเข้า เข้าถึงดวงปัญญา
หยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลางปัญญา	ถูกส่วนเข้า เข้าถึงดวงวิมุตติ
หยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลางดวงวิมุตติ	ถูกส่วนเข้า เข้าถึงดวงวิมุตติญาณทัสสนะ
หยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลางดวงวิมุตติญาณทัสสนะ	ถูกส่วนเข้า เข้าถึง**ธรรมกายพระสกิทาคา** หน้าตัก ๑๐ วา สูง ๑๐ วา เกตุดอกบัวตูม ใสหนักขึ้น

ใจของพระสกิทาคา

หยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลาง**ดวงธรรม**ที่ทำให้เป็น**พระสกิทาคา**แบบเดียวกัน ถูกส่วนเข้า ก็เข้าถึงดวงธัมมานุปัสส

นาสติปัฏฐาน

หยุดอยู่ศูนย์กลางดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน ถูกส่วนเข้า ก็เข้าถึงดวงศีล

หยุดอยู่กลางดวงศีล ถูกส่วนเข้า เข้าถึงดวงสมาธิ

หยุดอยู่กลางดวงสมาธิ ถูกส่วนเข้า เข้าถึงดวงปัญญา

หยุดอยู่กลางดวงปัญญา ถูกส่วนเข้า เข้าถึงดวงวิมุตติ

หยุดอยู่ศูนย์กลางดวงวิมุตติ ถูกส่วนเข้าเข้าถึงดวงวิมุตติญาณทัสสนะ

หยุดอยู่กลางดวงวิมุตติญาณทัสสนะ ถูกส่วนเข้า เข้าถึง**ธรรมกายพระสกิทาคาละเอียด** หน้าตัก**๑๕** วา สูง **๑๕**วา เกตุดอกบัวตูม ใสหนักขึ้นไป

ใจของพระสกิทาคาละเอียด

หยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลาง**ดวงธรรม**ที่ทำให้เป็น**พระสกิทาคาละเอียด** พอถูกส่วนเข้า ก็เข้าถึงดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน

หยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลางดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน ถูกส่วนเข้า เข้าถึงดวงศีล

หยุดอยู่กลางดวงศีล ถูกส่วนเข้าเข้าถึงดวงสมาธิ

หยุดอยู่ศูนย์กลางดวงสมาธิ ถูกส่วนเข้า เข้าถึงดวงปัญญา

หยุดอยู่กลางดวงปัญญา ถูกส่วนเข้า เข้าถึงดวงวิมุตติ

หยุดอยู่ศูนย์กลางดวงวิมุตติ ถูกส่วนเข้า เข้าถึงดวงวิมุตติญาณทัสสนะ

หยุดอยู่ศูนย์กลางดวงวิมุตติญาณทัสสนะ พอถูกส่วนเข้า เข้าถึง**ธรรมกายพระอนาคา** หน้าตัก **๑๕**วา สูง **๑๕** วา เกตุดอกบัวตูม ใสหนักขึ้นไป

ใจของพระอนาคา

หยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลาง**ดวงธรรม**ที่ทำให้เป็น**พระอนาคา** ถูกส่วนเข้าเห็นดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน

หยุดอยู่ศูนย์กลางดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน ถูกส่วนเข้าเห็นดวงศีล

หยุดอยู่ศูนย์กลางดวงศีล ถูกส่วนเข้า เห็นดวงสมาธิ

หยุดอยู่กลางดวงสมาธิ ถูกส่วนเข้าเห็นดวงปัญญา

หยุดอยู่ศูนย์กลางดวงปัญญา ถูกส่วนเข้า เห็นดวงวิมุตติ

หยุดอยู่กลางดวงวิมุตติ ถูกส่วนเข้าเห็นดวงวิมุตติญาณทัสสนะ

หยุดอยู่ศูนย์กลางดวงวิมุตติญาณทัสสนะ ถูกส่วนเข้าเข้าถึง**ธรรมกายพระอนาคาละเอียด** หน้าตัก **๒๐** วา สูง **๒๐** วา เกตุดอกบัวตูม ใสหนักขึ้นไป จะเป็นพระพุทธเจ้าแล้วหนา จะเป็นพระพุทธเจ้าที่จริงแท้ละ

ใจพระอนาคาละเอียด

หยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลาง**ดวงธรรม**ที่ทำให้เป็น**กายพระอนาคาละเอียด** พอถูกส่วนเข้า ก็ถึงดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน ดวงใหญ่วัดผ่าเส้นศูนย์กลาง ๒๐ วา กลมรอบตัว

หยุดอยู่ศูนย์กลางดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน พอถูกส่วนเข้าก็เข้าถึงดวงศีล ดวงเท่ากัน ๒๐ วา กลมรอบตัวเหมือนกัน

หยุดอยู่ศูนย์กลางดวงศีล ถูกส่วนเข้าเห็นดวงสมาธิ ดวงเท่ากัน

หยุดอยู่ศูนย์กลางดวงสมาธิ ถูกส่วนเข้า เห็นดวงปัญญา

หยุดอยู่ศูนย์กลางดวงปัญญา ถูกส่วนเข้า เห็นดวงวิมุตติ

หยุดอยู่ศูนย์กลางดวงวิมุตติ ถูกส่วนเข้า เห็นดวงวิมุตติญาณทัสสนะ

หยุดอยู่ศูนย์กลางดวงวิมุตติญาณทัสสนะ ถูกส่วนเข้า เข้าถึง**ธรรมกายพระอรหัต** หน้าตัก **๒๐** วา สูง **๒๐** วา เกตุดอกบัวตูม นี่ตัวพระพุทธเจ้าจริง ๆ นี่เป็นวิราคธาตุ วิราคธรรมจริงๆ หนา ประเสริฐเลิศทีเดียว

ใจพระอรหัต

หยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลาง**ดวงธรรม**ที่ทำให้เป็น**พระอรหัต** พอถูกส่วนเข้า ก็ถึงดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน วัดผ่าเส้นศูนย์กลาง ๒๐ วา กลมรอบตัว

หยุดอยู่ศูนย์กลาง***ดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน*** ถูกส่วนเข้า เห็นดวงศีล

หยุดอยู่ศูนย์กลาง***ดวงศีล*** ถูกส่วนเข้า เห็นดวงสมาธิ

หยุดอยู่ศูนย์กลาง***ดวงสมาธิ*** ถูกส่วนเข้า ถึงดวงปัญญา

หยุดอยู่ศูนย์กลาง***ดวงปัญญา*** ถูกส่วนเข้า ถึงดวงวิมุตติ

หยุดอยู่กลาง***ดวงวิมุตติ*** ถูกส่วนเข้า ถึงดวงวิมุตติญาณทัสสนะ

หยุดอยู่กลาง***ดวงวิมุตติญาณทัสสนะ*** ถูกส่วนเข้า เข้าถึง**ธรรมกายพระอรหัตละเอียด** หน้าตัก **๓๐** วา สูง **๓๐** วา เกตุดอกบัวตูม ใสหนักขึ้นไป นี่ถูกส่วนละ ธรรมกายตอนปลายนี้ ธรรมกายพระอรหัตนั่นแหละ

ตัวพระพุทธเจ้าแท้ ๆ เทียว ธรรมกายพระอรหัตละเอียดนั่นก็พระพุทธเจ้าแท้ ๆ ทีเดียว ธรรมกายพระอรหัตที่หยาบนั่นเรียกว่า พุทธรัตนะ ธรรมกายที่ละเอียดนั่นเรียกว่า สังฆรัตนะ ดวงธรรมที่ทำให้เป็นธรรมกายนั่นเรียกว่า ธรรมรัตนะ

พุทธรัตนะ คือ กายพระพุทธเจ้า ***ธรรมรัตนะ คือ*** ดวงธรรมที่ทำให้เป็นพระพุทธเจ้า สังฆรัตนะ ธรรมกายละเอียดอยู่ในดวงธรรมรัตนะนั่น เรียกว่า ***สังฆรัตนะ*** นี้พุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ สังฆรัตนะ หน้าตัก ๒๐ วา สูง ๒๐ วา เกตุดอกบัวตูม ใส นี่แหละเรียกว่า พระพุทธเจ้าหละ นี่แหละพระพุทธเจ้าแท้ ๆ

วิราโค เตสํ อคฺคมกฺขายติ ละ นี่แหละที่ท่านยกบาลีว่า

สงฺขตวา อสงฺขตวา วิราโค เตสํ อคฺคมกฺขายติ สังขตธรรม ธรรมที่ปัจจัยปรุงแต่งได้ อสังขตธรรม ธรรมที่ปัจจัยปรุงแต่งไม่ได้ ***วิราโค เตสํ อคฺคมกฺขายติ*** วิราคธรรม ประเสริฐเลิศกว่าสังขตธรรม และอสังขตธรรมเหล่านั้น

เมื่อถึงวิราคธรรมที่เป็นตัวพระพุทธเจ้าแท้ ๆ ทั้งหยาบ ทั้งละเอียด เมื่อรู้จักเช่นนี้เห็นไหมล่ะ แต่เพียงแสดงให้ฟังเช่นนี้เราก็เบื่อเสียแล้ว ไม่ต้องไปทำละ ก็มันยากอย่างนี้ ฟังก็ยาก เข้าใจก็ยาก รู้ก็ยาก เบื่อทีเดียว ไม่อยากจะฟังเชียว ถ้าไม่นึกอายในใจเห็นถ้าจะลุกไปเสียทีเดียว มันน่าลำบากนี่มันยากแค้นอย่างนี้นี่ เห็นไหมล่ะ มันยากแค้นอย่างนี้พึงรู้เถิดว่าที่ท่านทรงรับสั่ง ***พุทฺธุปฺปาโท จ ทุลฺลโภ*** ความบังเกิดขึ้นของพระพุทธเจ้าเป็นของยากอย่างนี้

นี้พระบวชใหม่ท่านทำเป็นแล้ว เป็นแล้วอย่างนี้ ท่านจึงละสมบัติพัสถานได้ ท่านจึงบวชจริง ตั้งใจจริง ท่านไปสอนในประเทศญี่ปุ่นมาทั้งประเทศละนี่น่ะ เพราะท่านถึงนี่แล้ว ท่านถึงความเป็นพระพุทธเจ้าอย่างนี้แล้ว ถึงตลอดถึงไกลไปกว่านี้ไปอีกนับไม่ถ้วน ท่านไปไกลแล้ว เพราะฉะนั้นท่านเห็นจริงเห็นจังอย่างนี้แล้ว นี่แหละธรรมอันนี้เป็นของลึกซึ้ง ***ถ้าว่าผู้ใดไปถึงเข้าแล้ว ผู้นั้นก็จะรู้สึกน่ะ ไม่ว่าผู้หญิงผู้ชาย พุทโธ่เอ๋ย เราเกิดมาตั้งแต่เล็กจนโต เป็นหนุ่มเป็นสาวครองเหย้าครองเรือน เหมือนเด็กจริง ๆ เด็ก ๆ เล่นขายของกันแท้ ๆ เดี๋ยวก็ดี เดี๋ยวก็ทะเลาะกัน เพราะอ้ายนั่นไม่พอ อ้ายนี่ไม่พอ หึงหวงกันต่าง ๆ นานา เหมือนเด็ก ๆ เล็ก ๆ แท้*** ถ้าไปถึงพระเข้าแล้วก็ไอ้นี่มันไม่ใช่เรื่องอย่างนี้หรือนี่ นี่แกก็ไปเห็นอย่างนั้นเข้าเหมือนกันแกจึงทิ้งบ้านทิ้งช่อง แม้ใครจะมายอมเป็นภรรยาแกก็ไม่ยอมอีกน่าแหละ แกกลัวจะเล่นเรื่องเด็กกันอีก แกกลัว แกรีบมาเสีย แกกลัวจะไปเล่นเรื่องเด็กกันอีกยุ่ง ๆ เหยิง ๆกันต่าง ๆ นานาที่รบกันไปรบกันมานั้น มันก็เรื่องเด็ก ๆ นะ ไม่ใช่เรื่องผู้ใหญ่ ถ้าเรื่องผู้ใหญ่ไม่รบกันดอก ดูแต่ผู้ใหญ่กับผู้ใหญ่นั้นซิ อยู่ด้วยกันไป ๆ ก็ไม่เป็นไร โอบอ้อมอารีซึ่งกันและกัน ไม่ค่อยจะเป็นอันตรายนัก แต่ว่าต่างคนต่างก็เป็นผู้ใหญ่ เป็นเด็ก ๆ ไม่รู้เดียงสา พูดกันไม่รู้เรื่อง ฟังกันไม่รู้เรื่อง กลับเป็นเด็ก ๆ เสียอีก เพราะเหตุนี้ความเป็นพระพุทธเจ้าเป็นของได้ยาก ต้องเป็นผู้ใหญ่จริง ๆ นะจึงจะเป็นพระพุทธเจ้าได้ ถ้าเป็นเด็ก ๆ เป็นพระพุทธเจ้าไม่ได้ ยังทะเลาะเบาะแว้งกันอยู่ สมัยเมื่อยังเป็นเด็ก ๆ พระพุทธเจ้าไม่มีทะเลาะกันกับใคร ใจดีนักทีเดียว ไม่ข้องแวะกับใคร ไม่กระทบกระเทือนใครทีเดียว สังเกตดูพระบวชใหม่แกไม่กระทบกระเทือนแก่ใคร ๆ แกหลบของแกตามเรื่องของแกทีเดียว เพราะเหตุอะไร? แกเป็นผู้ใหญ่เข้าแล้ว มีธรรมของผู้ใหญ่เข้าแล้ว มีกระแสพระพุทธเจ้าเข้าแล้ว เป็นพระพุทธเจ้าเข้าแล้ว มีได้ยากอย่างนี้ ของได้ยาก ไม่ใช่ได้ง่าย หลายคนด้วยกันพี่น้องก็มีน้องสุดท้องก็ยังไม่ได้กับเขาเลย ประพฤติกับเขาเหมือนกัน น้องรองมานั้นได้แล้ว พี่ชายยังไม่ได้ มารดาก็ได้แล้ว เพราะเห็นเข้าแล้วในวันนั้น วันนี้เขาทำบุญเป็นอย่างแปลกประหลาดอย่างอัศจรรย์ คนที่รู้จักบุญเห็นบุญเช่นนี้ บุญก็ไหลมาเหลือประมาณนับประมาณไม่ได้ เจ้าของเขาก็เห็นเป็นดวงใหญ่โตมโหฬารนับประมาณไม่ได้ บุญที่ส่งมาคราวนี้แหละจะได้เป็นกำลังของพระบวชใหม่ ให้ประกาศศาสนาในประเทศญี่ปุ่น ให้ญี่ปุ่นเขาเคารพนบนอบหมดทั้งประเทศมันสำคัญอย่างนี้ ส่งบุญมาวันนี้ ต้นธาตุส่งบุญมาให้มโหฬารทีเดียว นับประมาณไม่ไหว เหตุนี้ความจะได้เป็นพระพุทธเจ้าของได้ยากอย่างนี้ เพราะว่าขณสมฺปตฺติ ที่เราถึงพร้อมด้วยขณะด้วยสมัยเช่นนี้ไม่ใช่ง่ายนะ หมดทั้งประเทศไทย ไม่ใช่ง่ายหรอก ทั้งประเทศไทย ทั้ง ๑๘ ล้านเศษๆ นี้ เราเข้าใจ เขานับถือพระพุทธศาสนาทุกคนหรือ ที่ไหนก็มีศาสนาต่างๆ ก็มี ศาสนาผีก็มี เจ้าก็มีต่าง ๆ นานา ศาสนาพุทธจริง ๆ มีน้อย ถ้าไม่เข้าถึงพระพุทธเจ้า ไม่เป็นพระพุทธเจ้า ไม่เห็นพระพุทธเจ้า ที่จะถึงพระพุทธเจ้าจริง ๆ น้อยนัก ต้องเห็นต้องเป็นจึงจะถือแท้แน่นอน ที่เขาถือจริงก็มีอยู่ ยังไม่เห็นยังไม่เป็นก็ถือจริงเหมือนกัน นั่นก็จริงใช้ได้เหมือนกัน แต่ว่ายังไม่มั่นนักต้องเป็นจึงจะมั่นหมาย ท่านจึงวางตำราไว้ในบาทที่สามว่า

ทุลฺลภา ขณสมฺปตฺติ ที่จะถึงพร้อมด้วยขณะด้วยสมัยเป็นของได้ยาก ไม่ใช่เป็นของได้ง่าย ขณะสมัยเป็นอย่างไร? ขณะสมัย ๘ พระพุทธเจ้ามาอุบัติตรัสขึ้นในโลก พระสิทธัตถราชกุมารมาตรัสขึ้นในโลก หรือมีธรรมกายปรากฏขึ้น เช่นนี้แล้ว นี่พระพุทธเจ้ามาตรัสขึ้นในโลกแล้ว ในโลก ขันธโลก สัตวโลกแล้วในตัวสัตว์นี่เองไม่อยู่ที่ไหน

ธรรมกายเกิดขึ้นแล้วที่จะมีผู้เชื่อจริงเห็นจริงได้ยากนัก โน้น เราไปเกิดเสียปลายดงปลายแขม แคว้นชนบทบ้านป่าเมืองดอน ธรรมกาย ไม่รู้เรื่องของพระพุทธเจ้ากับเขา มันจะรู้เรื่องอะไร ร้อยวันพันปีภิกษุสามเณรไม่กรายไปแม้แต่ทีหนึ่ง มันเกิดมาก็ตายเปล่า ไปดูซิ ถามว่าเคยพบพระนครบ้างหรือเปล่า ไม่ได้เคยไปเลย นั่นแน่ะถึงขนาดนี้แน่ะ มันไปอยู่ปลายดงปลายแขมเสียขนาดนี้นะ นี่แนะเมื่อพระพุทธเจ้าเกิดขึ้นมันจะรู้เรื่องอะไร ไม่รู้เรื่องทีเดียว นี้เป็น อขณะ อสมัย ทีเดียว

พระพุทธเจ้ามาเกิดขึ้นในโลก โน้น ไปเกิดในอรูปสัตว์ อสัญญีสัตว์ ต่อภพข้างบนโน่นแน่ะ ไปเสวยสุขเสีย ๘๔,๐๐๐ กัลป์ ๘๔,๐๐๐ มหากัลป์นั่น มันก็ไม่ได้พบพระพุทธเจ้า ไปเป็นอสัญญีสัตว์อยู่พรหมชั้นที่ ๑๑ ไปนั่งไปนอนเป็นตุ๊กตาหินอยู่นั่นเอง นั่นเขาเรียกว่า พรหมลูกฟัก ไม่รู้บาปรู้บุญ รู้คุณรู้โทษอะไร ไปนอนเฉยอยู่นั่นล่ะ ไม่เอาเรื่องเอาราวกับใครนับเป็นตั้ง ๕๐๐ มหากัลป์ อยู่นั่นแหละ พระพุทธเจ้ามาตรัสเท่าไร ๆ ไม่รู้เหมือนกัน นั่นมันก็เป็นอขณะอสมัยเหมือนกัน

มันเกิดกับเขาในโลกที่พระพุทธเจ้ามาตรัสในโลกเหมือนกัน แต่ว่าแกเป็นมิจฉาทิฏฐิไปเสีย ไม่เชื่อความเป็นพระพุทธเจ้าทีเดียว แกไม่เชื่อทีเดียวนั่นแหละ จะกระทำอย่างไรแกก็ไม่เชื่อ แกเป็นมิจฉาทิฏฐิเสีย นั่น ถึงจะอยู่รวมหมู่เดียวคณะเดียวก็เป็นอขณะอสมัย ไม่ได้เรื่องอีกเหมือนกัน

พระพุทธเจ้ามาอุบัติตรัสในโลก ปรากฏอยู่ เขาก็เกิดมาในมนุษย์โลกอีกเหมือนกัน ใบ้บ้าบอดหนวกเสียเอาเรื่องไม่ได้อีก เป็นอขณะอสมัยอีก

พระพุทธเจ้ามาอุบัติตรัสในโลก โน่นไปเกิดในอเวจีอีก ไปเกิดในอเวจีนั่นเป็นสัตว์นรกเสียอีกแล้ว ไม่ได้เรื่องเป็นสัตว์เดรัจฉานเสียอีกแล้ว เป็นเปรต เป็นอสุรกาย อยู่ในอบายภูมิเสียแล้ว มันก็เป็น อขณะอสมัยไม่ได้เรื่อง

ต่อเมื่อไรพระพุทธเจ้ามาอุบัติตรัสในโลก เกิดมาในมนุษย์รู้ดีรู้ชั่วรู้ผิดรู้ชอบทุกอย่าง รู้สูงรู้ต่ำทุกอย่างไม่เข้าใจ แนะนำสั่งสอนคนอื่นไม่ได้ เป็นพุทธศาสนาแท้ ๆ เป็นมิจฉาทิฏฐิเสียจนได้ เมื่อเป็นเช่นนี้ก็เป็นอขณะอสมัยกับเขา เป็นอขณะอสมัยแท้ ๆ ไม่ได้มรรคผล พวกเหล่านี้ต่อเมื่อใดพระพุทธเจ้ามาอุบัติตรัสในโลกเชื่อแท้เห็นแท้เหมือนกับพระบวชใหม่ อย่างนี้มันก็ต้องทำธรรมกายเหมือนอย่างนั้นนั่นแน่ะเขาถึงพร้อมด้วยขณะด้วยสมัยอย่างนั้นแน่ ถึงพร้อมด้วยขณะด้วยสมัยอย่างนั้นแน่ะสมบูรณ์บริบูรณ์ทีเดียว พระพุทธเจ้าในนิพพานตายเดี๋ยวเขาไปเฝ้าพระพุทธเจ้าก็ได้ ไปถามพระพุทธเจ้า ไปจับมือถือแขนท่านก็ได้ พระพุทธเจ้าจะลูบหูลูบหัวท่านก็ได้ พระพุทธเจ้าท่านจะเอามือลูบหูลูบหัวก็ได้ จับมือถือแขนท่านก็ได้ อย่างนี้ เขาว่องไวอย่างนี้ อย่างนี้แหละถึงจะอยู่ใกล้พระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าท่านนิพพานไปแล้ว เขาเกิดเป็นมนุษย์เช่นนี้เขาก็เหมือนพระพุทธเจ้ามีพระชนม์อยู่ เขาจะเฝ้าพระพุทธเจ้าเวลาใดก็ได้เวลานั้น ให้พระพุทธเจ้ามาสู่หาเวลาใด ก็มาสู่หาเขาเวลานั้น ในขณะจิตนั้นไม่คลาดเคลื่อน นี่เขาถึงพร้อมด้วยขณะด้วยสมัยมันเป็นอย่างนี้ได้ยากนี่ไม่ใช่เป็นของง่าย ไม่ใช่เป็นของได้ง่าย เป็นของได้ยากนักหนาทีเดียว นี่เรียกว่า ทุลฺลภา ขณสมฺปตฺติ ถึงพร้อมด้วยขณะด้วยสมัย พระพุทธเจ้าน่ะทรงรับสั่งว่าเป็นของได้ยาก ไม่ใช่เป็นของธรรมดา

สทฺธมฺโม ปรมทุลฺลโภ สัทธรรมเป็นของได้ยากอย่างยิ่ง นี่เป็นของพระพุทธเจ้าแท้ ๆ สัทธรรมเป็นของได้ยากอย่างนี้ สัทธรรมน่ะอะไรเป็นของได้ยากอย่างนี้?

สัทธรรมน่ะคือธรรมที่ทำให้เป็น**พระพุทธเจ้า** ***ธรรมที่ทำให้เป็นพระพุทธเจ้าน่ะดวงใหญ่อยู่กลางกายพระพุทธเจ้า สะดือทะลุหลัง ขวาทะลุซ้าย กลางกั๊ก***นั่นพอดี กลางกายนั่นพอดี วัดผ่าเส้นศูนย์กลาง ๒๐ วา กลมรอบตัว กายละเอียดก็แบบเดียวกัน กายหยาบก็แบบเดียวกัน นี่เป็นองค์สัทธรรมอันถึงได้ยาก ที่จะเข้าถึงได้ยากที่จะรู้จักก็ยาก ธรรมดวงนี้น่ะ

แล้วก็ดวงสัทธรรมที่ทำให้เป็น**พระอนาคา** วัดผ่าศูนย์กลาง ๑๕ วา กลมรอบตัว พระอนาคาละเอียด ๒๐ วา กลมรอบตัวนั่นก็เป็นสัทธรรม นั่นก็เป็นสัทธรรม นั่นเป็นสัทธรรมเหมือนกัน

สัทธรรมที่ลดส่วนลงมา ดวงธรรมที่ทำให้เป็น**พระสกิทา**คาวัดผ่าเส้นศูนย์กลาง ๑๐ วา กลมรอบตัว

ธรรมกายละเอียดของพระสกิทาคาวัดผ่าเส้นศูนย์กลาง ๑๕ วา กลมรอบตัว นั่นก็เป็นดวงสัทธรรมแท้ ๆ

ลดส่วนกว่านั้นลงมา พระโสดา สัทธรรมของ**พระโสดา**วัดผ่าเส้นศูนย์กลาง ๕ วา กลมรอบตัว

กายพระโสดาละเอียดวัดผ่าเส้นศูนย์กลาง ๑๐ วากลมรอบตัว นั่นดวงสัทธรรมแท้ ๆ ได้ยาก เข้าถึงยากนัก เป็นทางไปของพระพุทธเจ้า พระอรหันต์ทีเดียว ในกลางดวงนั้น

มาถึงโคตรภูบุคคล **ธรรมกายละเอียด**วัดผ่าเส้นศูนย์กลาง ๕ วา กลมรอบตัว

ธรรมกายไม่ละเอียดหย่อนกว่า๕ วาลงมา กลมรอบตัวเหมือนกัน นั่นก็ดวงสัทธรรมแท้ ๆ นี่ส่วนธรรมกาย ดวงสัทธรรมที่เป็นธรรมกายนั่นแหละ ดวงนั้นแหละเป็นตัวสัทธรรมแท้ ๆ

ลดส่วนลงมากกว่านั้นลงมา**กายอรูปพรหมละเอียด** ดวงธรรมที่ทำให้เป็นอรูปพรหมละเอียด วัดผ่าเส้นศูนย์กลาง ๘ เท่าฟองไข่แดงของไก่ ๘ดวง ๘ฟองเอามารวมกันเข้าเป็นดวงเดียวกัน

ลดเล็กลงมาอย่างนั้นเข้ามาถึงในภพเสียแล้วนี่ เล็กลงมานั่นตัวพระสัทธรรมแท้ ๆ

มาถึง**กายอรูปพรหมหยาบ** วัดผ่าเส้นศูนย์กลาง ๗ เท่าฟองไข่แดงของไก่

มาถึง**กายรูปพรหมละเอียด**วัดผ่าเส้นศูนย์กลาง ๖ เท่าฟองไข่แดงของไก่

มาถึง**กายรูปพรหมหยาบ**วัดผ่าเส้นศูนย์กลาง ๕ เท่าฟองไข่แดงของไก่

มาถึง**กายทิพย์ละเอียด**วัดผ่าเส้นศูนย์กลาง ๔ เท่าฟองไข่แดงของไก่

มาถึง**กายทิพย์**วัดผ่าเส้นศูนย์กลาง ๓ เท่าฟองไข่แดงของไก่ ในกายที่ ๓

มาถึง**กายมนุษย์ละเอียด**วัดผ่าเส้นศูนย์กลาง๒ เท่าฟองไข่แดงของไก่

มาถึง**กายมนุษย์หยาบ**นี่เท่าฟองไข่แดงของไก่นั่นแหละ

ดวงนั่นแหละเป็นดวงสัทธรรม ที่จะเป็นพระพุทธเจ้าต้องไปในทางดวงนั้น เดินไปในทางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์-กายมนุษย์ละเอียด กายทิพย์-กายทิพย์ละเอียด กายรูปพรหม-กายรูปพรหมละเอียด กายอรูปพรหม-กายอรูปพรหมละเอียด เดินเข้าไปในกายธรรม-กายธรรมละเอียด กายพระโสดา-โสดาละเอียด พระสกิทาคา-สกิทาคาละเอียด อนาคา-อนาคาละเอียด อรหัต-อรหัตละเอียด เดินเข้าไปในนั้น ดวงนั้นแหละเป็นสัทธรรมแท้ ๆ

เมื่อใจเข้าไปอยู่กลางดวงนั้นแล้ว "หยุด" ความชั่วไม่ทำเลย ใจหยุดทีเดียว ถ้าไม่หยุดเข้าไปในดวงนั้นไม่ได้ อยู่ข้างนอกเสีย อยู่ข้างนอกเสียเป็นถิ่นที่ทำเลของมาร มารก็ปั่นหัวเหมือนเด็ก ๆ ยุยงส่งเสริมตามชอบใจ บังคับบัญชาตามชอบใจ บังคับบัญชาอย่างน่าบัดสีน่าอับอาย มันไม่อาย มารมันบังคับเสีย มันไม่อาย มันเอาเสียหมด เหมือนจ้าวทรงผีสิงทีเดียว เข้ารบเข้ารา น่ะมันอายกันเพียงไรน่ะ หน้าด้านน่ะ มันอายเมื่อไรล่ะ ทำหน้าเจี๊ยมเลี่ยมสบายอกสบายใจ ใส่ลูกระเบิดเจ้าเข้าให้ ยิงเจ้าเข้าให้ ขึ้นเครื่องบินนั่งยิ้มแย้มแจ่มใส อ้ายนี่มารมันบังคับทั้งนั้น เหมือนเด็ก ๆ เล็ก ๆ มันอายเขาเมื่อไรเล่านั่น ทำชั่วมันควรจะอายมนุษย์ มันอายได้เมื่อไรเล่านั่น ไปฆ่าเขาไปฟัน มันน่าอายเขาเบาไปหรือนี่ เพราะเหตุฉะนั้น สัทธรรมน่ะเป็นดวงใสอย่างนั้นเป็นของได้ยากอย่างยิ่ง

สัทธรรมถ้าว่าจะกล่าวถึงมัน สัทธรรมโดยปริยาย เมื่อใจหยุดอยู่กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์ กายมนุษย์มันก็บริสุทธิ์ แม้จะใช้กาย กาย ก็ไม่กระทบกระเทือนไม่เดือดร้อนใคร เย็นตา เย็นใจทุกคน เข้าใกล้ใคร กายไม่ให้กระทบกระเทือนใครเลย ไม่กระแทกแดกดันด้วยประการใดประการหนึ่ง ไม่แถกด้วยตา ว่าด้วยปากอย่างใดอย่างหนึ่ง ไม่มีเลยทีเดียว ไม่กระทบกระเทือนใครทีเดียว นั่นกายอย่างชนิดนั้นออกจากใจที่หยุด ใจที่เป็นธรรม ใจที่สงบ ออกจากสัทธรรม สงบเงียบ เรียบร้อยเป็นอันดี เมื่อกายบริสุทธิ์เสีย กล่าววาจาใดๆ ก็ไม่กระทบตนและบุคคลผู้อื่น ไม่เดือดร้อนตน ไม่เดือดร้อนผู้อื่น กล่าวออกไปแล้วชุ่มชื่นด้วยกันทั้งนั้น ยิ้มแย้มแจ่มใสสบายอกสบายใจนั้น นี่ออกจากใจที่หยุดออกจากสัทธรรมนั่นทั้งนั้น ไม่ใช่ออกจากอื่น ส่วนใจจะคิดสิ่งหนึ่งสิ่งใดก็คิดแต่สิ่งที่ดีที่ชอบทั้งนั้น ประกอบแต่สุจริต ทุจริตไม่มีทั้งกาย ทั้งวาจา ทั้งใจ นี่เป็นอาการของสัทธรรมทั้งนั้น

"สัทธรรม" แปลว่า "ธรรมเป็นเครื่องสงบ" สงบอย่างไร ? สงบวาจาจากบาปธรรม ไม่มีบาปธรรมเลย เหลือแต่วาจาที่ดี

สงบกาย กายก็หมดจากบาปธรรม ไม่มีบาปธรรมเลย มีแต่กายที่บริสุทธิ์ สงบใจ ใจก็ไม่มีพิรุธ มีแต่บริสุทธิ์ฝ่ายเดียว สงบได้อย่างไร? กายฆ่าสัตว์ ลักฉ้อ ประพฤติผิดในกาม เว้นขาดจากการฆ่าสัตว์ ลักฉ้อ ประพฤติผิดในกามได้ นี่สงบเสียได้อย่างนี้

วาจาพูดปด ส่อเสียด คำหยาบ โปรยประโยชน์ เมื่อวาจาสงบลงไป วาจาก็พูดจริง พูดสมานไมตรี พูดอ่อนหวาน พูดเป็นหลักเป็นธรรมเป็นวินัย นี่สงบชั่วเสียหมดเหลือแต่ดีอย่างนี้

ใจล่ะสงบชั่วเสีย เลิกอยากได้ของเขา พยาบาทปองร้ายเขา เห็นผิดจากคลองธรรม ให้ของของเราแก่บุคคลอื่น เหมือนเจ้าของทานอย่างนี้ ให้ของของตัวแก่บุคคลอื่นน่ะแปลกประหลาดใจไหมล่ะ แล้วยินดีด้วย ชอบอกชอบใจด้วย เสียเงินเป็นก่ายเป็นกอง แล้วชอบอกชอบใจด้วย นี่ชอบใจอย่างนี้ เขาเรียกว่าเพราะถูกสัทธรรมนี่ สัทธรรมท่านก็ช่วยน่ะซี ให้ใจผ่องใส เข้าประคองใจให้ใจปลาบปลื้ม ให้บุญไหลมา ใจเอิบอิ่มตื้นเต็มไม่เสียดมเสียดายอะไร ให้อะไรก็ไม่รู้จักหมดจักสิ้น ทางหลังฉาก ก็ไหลมาอีก สัทธรรมท่านก็ช่วยสงเคราะห์อย่างนี้ เมื่อใจสะอาดสะอ้านได้เช่นนี้

เมื่อใจสะอาดสะอ้าน จากความโลภที่จะโลภสมบัติของผู้อื่นมาเป็นของของตน กลับให้ของของตนแก่บุคคลอื่นเสียได้ นี่เป็นสัทธรรมอย่างนี้ โกรธ คิดประทุษร้ายเขา กลับเมตตา รักใคร่ ปรารถนา จะให้เขาเป็นสุขเสียอีกแล้วนี่เป็นสัทธรรมอย่างนี้ เห็นผิดจากคลองธรรม เห็นชอบจะผิดอย่างไรอยู่กับสัทธรรมแล้ว สัทธรรมท่านก็ช่วยพิทักษ์รักษา ใจก็ปลาบปลื้มเอิบอิ่มตื้นเต็มในความดีอยู่เป็นธรรมดา นี่ได้ชื่อว่าเป็น

"สัทธรรม" อย่างนี้นี่แหละเป็นของได้ยากหนา ไม่ใช่ของได้ง่าย

เมื่อได้สัทธรรมของมนุษย์แล้ว สัทธรรมของมนุษย์ละเอียด สัทธรรมของกายทิพย์ สัทธรรมของกายทิพย์ละเอียด เป็นลำดับขึ้นไป ฯลฯ สัทธรรมของกายธรรม กายธรรมละเอียด กายโสดา-โสดาละเอียด สกิทาคา-สกิทาคาละเอียด อนาคา-อนาคาละเอียด กายอรหัต-อรหัตละเอียด ที่นอกทำนองคลองธรรมไม่ไป อยู่ในทำนองคลองธรรมฝ่ายเดียว ก็อยู่ในสัทธรรมทั้งสิ้น เป็นของได้ยากจริง ๆ ***สทฺธมฺโม ปรมทุลฺลโภ*** สัทธรรมเป็นของได้ยากจริง ๆ อย่างนี้

บัดนี้เจ้าภาพได้สัทธรรมสมมาดปรารถนา ได้บรรพชาอุปสมบทในพระพุทธศาสนา ฝ่ายมารดา ฝ่ายโยมผู้หญิงนั่นยังไม่ได้เคยบวชเลย ลูก ๔ คนด้วยกัน ลูกชายทั้งนั้น คนโตเขาก็ยังไม่ยอมให้บวช คนที่ ๓ ที่ ๔ เขาก็ยังประกอบการงานอยู่เขายังไม่เข้าถึงสัทธรรม ฝ่ายคนที่ ๒ รองหัวปีเข้าถึงสัทธรรม เห็นสัทธรรมได้สัทธรรม แต่ว่าตัวอย่างที่เขา สั่งมาเป็นครูของชาวญี่ปุ่นนา คอยดูไปข้างหน้าซี จะได้พึ่งพาอาศัย จะได้เป็นที่ไหว้ที่บูชาของชาวญี่ปุ่นต่อไป เหตุนี้ท่านผู้มีปัญญา เมื่อมาโมทนาในกองการกุศลของท่านภิกษุใหม่ที่มาบวชในพระธรรมวินัยนี้ การบวชในพระธรรมวินัยน่ะ ได้ชื่อว่าสนองคุณมารดาบิดาจริง ๆ เชียว มารดาบิดาน่ะถ้าว่าเห็นลูกบวชแล้วปลาบปลื้มเอิบอิ่มเต็มตื้นนัก อะไรจะไปเท่าไม่มีล่ะ ร่าเริงบันเทิงใจจะกินข้าวหรือไม่กินก็ไม่รู้ละอิ่มเอิบไปหมดบอกไม่ถูกทีเดียว ถ้าว่าลูกของใครบวชเข้าไปแล้วไม่ว่าผู้หญิงผู้ชายปลาบปลื้มอิ่มเอิบตื้นเต็มอย่างนั้น

บาลีท่านยืนยันในมงคลทีปณีว่า มารดาบิดาไม่มีศรัทธาไม่เชื่อในพระรัตนตรัย เชื่อพระรัตนตรัยขึ้นนี่เป็นแทนคุณข้อที่หนึ่ง มารดาบิดาไม่มีศีล ให้มีศีลขึ้น นี่เป็นแทนคุณข้อที่สอง มารดาไม่มีความเลื่อมใสในพระพุทธศาสนา ให้เลื่อมใสหนักขึ้นนี่เป็นแทนคุณข้อที่สาม มารดาไม่รู้จักบาปบุญคุณโทษ ประโยชน์มิใช่ประโยชน์ แก้ไขมารดาบิดาให้รู้จักประโยชน์มิใช่ประโยชน์ขึ้น เหมือนกับตนผู้บวชในวันนี้มารดาบิดาไม่เลื่อมใสทำให้เลื่อมใสหนักขึ้น หรือเลื่อมใสน้อยทำให้เลื่อมใสมากขึ้น มารดาบิดาไม่มีศีลเข้าใกล้พระรับศีลเมื่อเข้าก็รับศีลแล้ว เมื่อตอนก่อนก็รับศีลเหมือนกัน นี่เขาก็เคยรับศีลมาบ้างแล้วรับศีลแน่นหนาหนักขึ้น ให้ทั่วไปกับพระภิกษุอื่น เมื่อลูกบวชเช่นนี้แล้วเห็นพระภิกษุอื่นสามเณรอื่นก็เหมือนอย่างกับลูกเรา รักใคร่พระภิกษุสามเณรขึ้นทีเดียว สมเพชเวทนามีข้าวปลาอาหารก็เอาเลี้ยงดูทีเดียว นี่เป็นต้น เป็นตัวอย่าง เมื่อมารดาบิดาไม่เชื่อแท้แน่นอนลงไปในพุทธศาสนา ก็ให้มีธรรมกายเสียเชื่อแท้แน่นอนแล้ว ลูกน่ะแก้ไขให้มีธรรมกายแท้แน่นอนแล้ว มารดาบิดาไม่รู้จักสูงต่ำ เมื่อรู้จักพุทธศาสนาแล้วรู้จักสูงต่ำทีเดียว นี่มันชั้นสูงอ้อ เมื่อก่อนเราเล่นมีลูกมีเต้ามาเดิมน่ะมันเล่นอย่างเด็ก ๆ นี่ นี่พระท่านไม่เล่นด้วย ท่านไปไกลอย่างนี้ มาเป็นธรรมกายพระอรหันต์เข้าแล้วไปไกลหนักขึ้นไป ก็ดีอกดีใจ ชอบอกชอบใจอย่างนี้ ได้ชื่อว่าได้แทนคุณมารดาบิดาจริง ๆ ทีเดียว

ถ้าว่าจะแทนคุณมารดาบิดาน่ะ ให้เอาทองคำมาทั้งแผ่นนั่นแหละ เป็นเจ้าจักรพรรดินิมิตแผ่นปฐพีให้เป็นทองคำทั้งแผ่นมอบให้บิดามารดา มอบให้เป็นสมบัติพัตราธิราช ให้บิดาเป็นเจ้าจักรพัตราธิราช ให้มารดาเป็นพระมเหสีของพระเจ้าจักรพัตราธิราช เป็นแต่กตัญญูต่อมารดาบิดา ไม่ใช่ว่าตอบแทนคุณ แม้ว่าจะเอามารดาบิดาขึ้นนั่ง ให้มารดาขึ้นนั่งบ่าขวา บิดาขึ้นนั่งบ่าซ้าย ถ่ายอุจจาระปัสสาวะบนนั้นเสร็จจนหมดอายุของลูกนั่นแหละ จะชื่อว่าแทนคุณบิดามารดาก็หาไม่ ได้ชื่อว่าเป็น***กตัญญูกตเวที***ต่อมารดาบิดาเท่านั้น

ชื่อว่าแทนคุณแท้ ๆ ดังกล่าวแล้ว มารดาบิดาไม่มีศรัทธาให้มีศรัทธาขึ้น ไม่มีศีลให้มีศีลขึ้น ไม่เลื่อมใสให้เลื่อมใสขึ้น ไม่รู้จักบาปบุญคุณโทษให้รู้จักบาปบุญคุณโทษขึ้น ๔ ประการนี่วางหลักไว้ ผู้หญิง

ก็แทนคุณบิดามารดาได้ ผู้ชายก็แทนคุณบิดามารดาได้

ผู้หญิงจะแทนคุณอย่างไร ? แทนคุณบิดามารดา อ้าว มารดาบิดาอยู่บ้านอยู่ช่องตามปกติของมารดาบิดา ถึงวัน ๘ ค่ำ ๑๕ ค่ำ แล้วก็เอาหาข้าวหาของหาเครื่องอุปการะของอุบาสกอุบาสิกาเข้า "ไปวัดเถอะแม่ฉันจะไปด้วย" ท่านั้นท่านี้ แก้ไขแก้เสียจนกระทั่งพ่อแม่เคย จึงต้องไปรักษาศีลให้มีศรัทธาขึ้นแล้ว ให้มีศีลขึ้นแล้ว แล้วก็ให้เลื่อมใสขึ้นแล้ว เมื่อไปรับศีลก็รู้จักบาปบุญคุณโทษขึ้นแล้ว อ้าวให้มีปัญญาขึ้นแล้ว นี่ลูกหญิงก็ดีลูกชายก็ดีถ้าฉลาดเช่นนี้แทนคุณได้ทุกคน ถ้าว่าไม่ฉลาดแทนคุณไม่ได้ นี่เป็นแง่สำคัญนัก

เหตุนั้นการที่จะกล่าว อานิสงส์ผลของเจ้าตนผู้บวชของมารดาบิดาของผู้อุปถัมภ์ให้บวชน่ะมากมายนัก ท่านกล่าวว่า มารดาลูกของตัวบวช มารดาบิดาลูกของตัวบวชในพระธรรมวินัยของพระศาสดา เป็นเจ้าภาพให้ลูกของตัวบวชเป็นเณรในพระธรรมวินัยพระศาสดาได้อานิสงส์ ๘ กัลป์ การให้บวชเป็นพระภิกษุได้อานิสงส์ ๑๖ กัลป์ ๘ กับ ๑๖ ประสมกันเข้าเป็น ๒๔ กัลป์ เหมือนพระที่บวชใหม่นี้เจ้าภาพก็ได้ ฝ่ายมารดาก็ได้อานิสงส์ ๒๔ กัลป์

กัลป์หนึ่งเท่าไรล่ะ ได้เสวยสุขนะ ไม่รู้จักได้นานเท่าไรเอากัลป์รวมกัน กัลป์น่ะ ภูเขากว้างโยชน์สูงโยชน์หนึ่ง ๑๐๐ปีเทวดาผู้วิเศษเอาผ้าทิพย์เนื้อละเอียดมาปัดลงไปที่ยอดนั้นครั้งหนึ่งก็หยุดไป พอครบ๑๐๐ปีแล้วมาปัดอีกครั้งหนึ่ง เพียรปัดไปดังนี้แหละ ภูเขานั่นสึกด้วยผ้าเทวดาปัดนั่นแหละ สึกลงมาเรียบร้อยลงมาถึงพื้นดินตามเดิมไม่รู้ว่าภูเขาอยู่ที่ไหน เป็นพื้นดินไปแล้ว เรียบลงมาถึงขนาดนั้น นั่นเรียกว่าได้กัลป์หนึ่ง ได้กัลป์หนึ่ง โอ มันเหลือลึกอย่างนี้ นั่นภูเขา

อีกนัยหนึ่ง สระกว้างโยชน์ลึกโยชน์หนึ่ง สี่เหลี่ยมจัตุรัส ๑๐๐ปีมีเทพเจ้าผู้วิเศษเอาเมล็ดพันธุ์ผักกาดมาทิ้งลงเมล็ดหนึ่ง เทวดาผู้วิเศษก็ไม่ตายเหมือนกัน ๑๐๐ปีก็เอามาทิ้งไว้เมล็ดหนึ่ง ๑๐๐ปีก็เอามาทิ้งไว้เมล็ดหนึ่ง เอาละ จนกระทั่งเมล็ดพันธุ์ผักกาดนั้นแหละเต็มสระที่ลึกโยชน์กว้างโยชน์นั่นน่ะ สี่เหลี่ยมจัตุรัสนั่นแหละ นี่มันเท่าไรกันล่ะ นับกันไม่ไหว ต้องตวงกันด้วยกัลป์อย่างนี้ นี่บุญกุศลน่ะมันมากมายขนาดนี้ เพราะเหตุฉะนี้เมื่อพระเจ้าศรีธรรมาโศกราชสร้างเจดีย์วิหาร ๘๔,๐๐๐ เงินเท่าไรไม่รู้ ๙๖ โกฏิ สร้างเจดีย์ ๘๔,๐๐๐ วิหารที่ไหนก็เจดีย์องค์หนึ่งที่นั่น ๘๔,๐๐๐ เจดีย์ ก็ ๘๔,๐๐๐ วิหาร ก็ ๘๔,๐๐๐ นับทรัพย์สมบัติ ๙๖ โกฏิ พอทำเสร็จแล้วทำการฉลอง พอฉลองเสร็จแล้วพระเจ้าศรีธรรมาโศกราชได้ทูลถามพระสงฆ์ เรียนพระสงฆ์ ถามพระสงฆ์ในครั้งนั้น มีพระอรหันต์***พระโมคคัลลีบุตรติสสมหาเถระ***เป็นพระอรหันต์ทีเดียว ถามว่า "พระสงฆ์เจ้าข้า โยมทำบุญในครั้งนี้น่ะทำเพียงอย่างนี้น่ะเมื่อพระพุทธเจ้ามีพระชนม์น่ะมีใครทำอย่างนี้บ้างไหม? หรือเมื่อพระศาสดาเสด็จพระปรินิพพานไปแล้ว มีใครทำอย่างนี้บ้างไหม ? มีศรัทธามากอย่างนี้" พระโมคคัลลีบุตรติสสมหาเถระตอบ *"ถวายพระพร ไม่มี ครั้งพุทธองค์มีพระชนม์อยู่ทำบุญมากอย่างนี้ไม่มี เสด็จดับขันธปรินิพพานไปแล้วก็ไม่มี มีมหาบพิตรนี่แหละทำอย่างมากกว่า คนเดียวเท่านี้"*

"พระคุณเจ้าข้า กระผมทำบุญอย่างนี้น่ะจะได้เป็นญาติกับพระศาสนาได้แล้วหรือยัง?" พระโมคคัลลีบุตรติสสเถระ พระอรหันต์ ตอบ

"มหาบพิตรทำบุญทำกุศลอย่างนี้เป็นพุทธศาสนูปถัมภ์อุปการะพระศาสนาเท่านั้นหนา จะได้เป็นญาติกับพระศาสนาก็หาไม่" พระเจ้าศรีธรรมาโศกราชตกใจ

"โอ๊ะ อย่างนั้นหรือพระคุณเจ้า นี่จะให้โยมทำอย่างไรจึงจะได้เป็นญาติของพระศาสนา" พระโมคคัลลีบุตรติสสเถระกล่าว

"ถวายพระพรมหาบพิตร ถ้ามหาบพิตรจะเป็นญาติของพระศาสนาแล้วละก็ ขอให้ราชกุมาร กุมารี

ของพระองค์น่ะบวชเป็นภิกษุภิกษุณีเป็นสามเณรสามเณรี เป็นภิกษุภิกษุณีในพระพุทธศาสนา นั่นแหละจะได้เป็นญาติในพระศาสนาละ" "ขอรับ" นี่ได้ฟังเสียงพระโมคคัลลีบุตรติสสเถระตอบเท่านั้นดีอกดีใจพระทัยทีเดียว ลาพระสงฆ์กลับไปพระราชวังเรียกมหินทกุมาร สังฆมิตตา พอเรียกเข้ามาสู่ที่เฝ้า "บัดนี้เจ้าทั้งสอง พ่อน่ะปรารถนาเดิมนะให้ลูกทั้งสองครองสมบัติแทนพ่อ บัดนี้พ่อไม่ปรารถนาเสียแล้วสมบัติอย่างนั้น พ่อจะให้ลูกได้กุศลยิ่งใหญ่ไพศาลยิ่งขึ้นไปกว่านั้น พ่ออยากจะให้ลูกทั้งสองน่ะ ฝ่ายมหินทกุมาร สังฆมิตตาน่ะ ให้บวชเป็นภิกษุเป็นสามเณร สามเณรี ในพุทธศาสนา เป็นภิกษุภิกษุณีในพระพุทธศาสนา จะได้เป็นอายุพระศาสนาต่อไป พ่อหวังอย่างนี้เสียแล้ว" ราชกุมารราชกุมารีก็ตามพระทัยปรารถนา พระเจ้าศรีธรรมาโศกราชก็นำราชกุมารราชกุมารีไปฝากพระเถระผู้ใหญ่ให้หัดในเรื่องบวช แล้วก็บวชเป็นสามเณรบวชเป็นภิกษุ ภิกษุณีในพุทธศาสนาทีเดียว แล้วก็พระโมคคัลลีบุตรติสสเถระก็สมความปรารถนา เผดียงถามพระสงฆ์อีก พระสงฆ์บอกว่ามหาบพิตรได้เป็นญาติกับพระพุทธศาสนาแท้ ๆ พร้อมด้วยญาติสาโลหิตาด้วย ***วิสฺสาส ปรมา ญาติ ญาติสาโลหิตา*** ญาติเนื่องด้วยสายโลหิต สายโลหิตของตัวเป็นพระป้อล่ออยู่เดี๋ยวนี้ปรากฏอยู่นี่ ฝ่ายมารดาละก็เป็นพืช ให้พืชมาเป็นลูกเป็นมนุษย์เป็นผู้ชาย ก็ได้บวชในพระพุทธศาสนาปรากฏเห็นสภาวะปานฉะนี้ ชั่วว่าเป็นญาติในพระพุทธศาสนาชื่อว่า ***วิสฺสาส ปรมาญาติ*** พวกเราเล่าที่พร้อมกันมาโมทนาสาธุด้วย เป็นญาติเหมือนกันไม่เรียกว่า ญาติสาโลหิตา เรียกว่า ***วิสฺสาสปรมาญาติ*** ที่เป็นญาติเนื่องด้วยสายโลหิตเรียกว่าญาติสาโลหิตา เหมือนกัน ดุจสายโลหิตอันเดียวกัน ถ้าว่าไม่เนื่องด้วยสายโลหิตอันเดียวกันเรียกว่า *วิสฺสาสปรมา ญาติ* ก็เป็นญาติในพระศาสนาด้วยความคุ้นเคยอย่างนี้ ก็ใช้ได้เหมือนกันเหตุนั้น ฝ่ายอานิสงส์ของเจ้าภาพน่ะมากมายก่ายกองนับประมาณไม่ได้ ต้องตวงกันด้วยกัปป์ด้วยกัลป์ เล่าให้ฟังเพียงกัปป์เดียว กัลป์เดียวเท่านั้นอเนกอนันต์ นี่มันถึง ๒๔ กัปป์ ๒๔ กัลป์นั่นแน่อานิสงส์น่ะ

ก็ส่วนเจ้าตัวผู้บวชล่ะจะมีอานิสงส์ผลเป็นประมาณใดล่ะ? นี่เจ้าตัวผู้บวชน่ะพอบวชเข้าเท่านั้น นั่นเห็นไหมล่ะแปลกประหลาด ผลอานิสงส์เกิดปัจจุบัน พวกเราเป็นหญิงเป็นชายต้องไหว้นบเคารพหมดทีเดียว ที่เคยพูดต่ำ ๆ สูง ๆ พูดไม่ได้เสียแล้ว ไหว้นบเคารพเป็นกระถางธูปเสียแล้ว นั่นแน่ะ วิเศษประเสริฐอย่างนี้ ชื่อเสียงเรียงรายก็ปรากฏไปต่าง ๆ มีปรากฏจำเพาะปัจจุบันทีเดียวเข้าแล้ว ที่สุดจนกระทั่งโทษประหารชีวิตเมื่อครั้งพุทธกาลหรือในเมื่อครั้งแผ่นดินต้น ๆ นี่เขาไม่เอาโทษผิดแก่ผู้บวชแล้ว เมื่อบวชแล้วก็เป็นแล้วกันให้อภัยทีเดียว ให้อภัยเป็นอันขาดนี้ก็ด้วยอานิสงส์ผล เขาเรียกว่า "สามัญผล" ผลบังเกิดปัจจุบันทันตาเห็นไม่ใช่แต่เท่านั้น ผู้บวชน่ะถ้าว่ามีธรรมเช่นนี้แล้วละก็ อานิสงส์ชั้นสูงเป็นอายุพระศาสนาต่อไป ก็อานิสงส์ของผู้บวชน่ะอเนกอนันต์นับประมาณไม่ได้ ท่านกล่าวไว้ว่า *มหิทฺธิโก มหานุภาโว* มีเทพบุตร มีฤทธิ์ศักดานุภาพมีเดชมาก จะเนรมิตแผ่นดิน ฯลฯ ถ้าจะจารจารึกบันทึกไปจนกระทั่งเขาพระสุเมรุเหี้ยนหดหมดไป ฯลฯ ยังไม่หมด เท่าไรก็ยังไม่หมด อานิสงส์มากมายก่ายกองนักเหลือที่จะคณนา

เหตุนี้ที่ได้ชี้พร่ำร่ำพรรณนามาในอานิสังสผลของเจ้าคนผู้บวชในวันนี้ ที่ได้บุญวันนี้ก็เป็นอัศจรรย์นักในธาตุ ในธรรม น่ะร่ำลือกันนักว่าเขามีบุญหนักศักดิ์ใหญ่ ได้บุญยิ่งใหญ่ไพศาลที่จะไปทรมาณพวกประเทศญี่ปุ่น ไปพลิกประเทศญี่ปุ่นให้เป็นสัมมาทิฏฐิ ให้เป็นพุทธศาสนิกชนทั่วไปน่ะ ต้นธาตุท่านส่งสมบัติมาให้แล้ว ผู้นี้เป็นตัวประกาศศาสนาไม่ช้าหรอกจะได้รู้เรื่องกัน ในประเทศญี่ปุ่นกับไทย ผู้ที่จะเป็นที่พึ่งของเขาได้มาเกิดปรากฏขึ้นแล้ว เป็นภิกษุบวชใหม่นี่แล้ว ต่อไปไม่ช้าก็จะได้ไปสั่งสอนเป็นลำดับไป เหตุนี้ขอให้มารดาและวงศาคณาญาติเลื่อมใสอุปการะเอื้อเฟื้อค้ำจุนอุดหนุนไป จะได้เป็นที่พึ่งของตัวสืบต่อไปในภพนี้และต่อไปภายหน้า

ที่ได้ชี้แจงแสดงมาตามวาระพระบาลี คลี่ความเป็นสยามภาษาตามมตยาธิบายพอสมควรแก่เวลา **อญฺญํ สรณํ นตฺถิ** สิ่งอื่นไม่ใช่ที่พึ่งอันประเสริฐของเราท่านทั้งหลาย **สรณํ เมรตนตฺตยํ** พระรัตนตรัยเป็นที่พึ่งอันประเสริฐของเราท่านทั้งหลาย **เอเตน สจฺจวชฺเชน** ด้วยอำนาจความสัตย์ที่อ้างธรรมปฏิบัติตั้งแต่ต้นจนอวสานนี้ **สทา โสตฺถี ภวนฺตุ เต** ขอความสุขสวัสดีจงบังเกิดมีแก่ท่านเจ้าภาพและสาธุชนทั้งหลายบรรดามาสโมสรในสถานที่นี้ทุกถ้วนหน้า อาตมภาพชี้แจงแสดงมาพอสมควรแก่เวลา สมมติว่ายุติธรรมิกถาโดยอรรถนิยมความเพียงเท่านี้ **เอวํ** ก็มีด้วยประการฉะนี้

Photo by Chutima Jieamrattana

...ข้าแต่พระโลกนาถ พระองค์เป็นผู้ประทานความสุขอันเกิดจากพระสัทธรรมให้หม่อมฉัน ข้าแต่พระโคตม หม่อมฉันเป็นผู้อันพระองค์ให้เกิด ข้าแต่พระสุคตเจ้า รูปกายของพระองค์นี้ อันหม่อมฉันทำให้เจริญเติบโต ธรรมกาย อันน่าเพลิดเพลินของหม่อมฉันอันพระองค์ทำให้เจริญเติบโตแล้ว หม่อมฉันให้พระองค์ดูดดื่มน้ำนมอันระงับเสียได้ซึ่งความอยากชั่วครู่ แม้น้ำนม คือพระสัทธรรมอันสงบระงับล่วงส่วนพระองค์ก็ให้ หม่อมฉันดูดดื่มแล้ว ข้าแต่พระมหานุนี ในการผูกมัดและรักษา พระองค์ชื่อว่ามิได้เป็นหนี้หม่อมฉัน...

(พระสุตตันตปิฎก ขุททกนิกาย อปทานเอกุโปสถวรรค มหาปชาบดโคตมีเถริยาปทาน พระไตรปิฎกภาษาไทยฉบับหลวง เล่มที่ ๓๓ หน้า ๒๑๕)